THE IDEAL

"If you have ten thousand instructors in Christ, yet not many fathers. For in Christ Jesus, by the Gospel, I have begotten you"

I. Cor.—4—15

S. H. COLLEGE SODALITY OCCASIONAL

H. H. POPE PIUS XII.

Sodalist Number one and the 17th Sodalist Pope

He was enrolled as a Sodalist on 13th Dec. 1894, at the Capraniea College, in Rome. No. 298 was his roll number

KANIAMPURAM BROTHERS
WATCH COMPANY

കണിയാമ്പുറം ബ്രദേഴ്സ്
വാച്ചു കമ്പനി

ബ്രോഡ്‌വേ •• എറണാകുളം

ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള സുപ്രധാന വാച്ചുകമ്പനിക്കാരാൽ ഏററവും നവീനമായ മാതൃകകളിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വാച്ച്, ടൈംപീസ്, ക്ലോക്ക്, സ്റ്റോപ്പ് മുതലായവ മിതമായ വിലയ്ക്ക് കിട്ടത്തക്കവിധം ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ **ഷോ റൂം സന്ദർശിക്കുക**

വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിച്ചു ശാസ്ത്രീയമായും യാന്ത്രിക സഹായത്തോടുംകൂടി ഉത്തരവാദിത്വമേററ് വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ജോലിക്കാരാൽ കൃത്യസമയത്തു് നല്ലഇനം വാച്ചുകൾ റിപ്പയർ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു ഞങ്ങളുടേ പ്രത്യേകതയാകുന്നു.

തടിഡിപ്പോ.

ഞങ്ങളുടെ വകതന്നെ പോഞ്ഞിക്കര പള്ളിക്കു വടക്കുവശമുള്ള തടിഡിപ്പോയിൽ തേക്ക്, ഈട്ടി, ഇരുൾ, തേമ്പാവ്, തമ്പകം, മരുത്, വെന്തേക്ക് മുതലായ തടികൾ മിതമായ വിലയിൽ വിററുവരുന്നു. 1000 ക്യൂബിക്കടി ഒന്നായി എടുക്കുന്നവർക്കു പ്രത്യേക വിലയ്ക്കും ഓർഡർ അനുസരിച്ചു അറപ്പിച്ചു ഉരുപ്പടിയായും കൃത്യസമയത്തു കൊടുക്കുന്നതാണ്.

FOR THE BEST PHOTOS

THE ROYAL STUDIO

Ernakulam.

ഒന്നാംതരം ഫോട്ടോകൾക്കു്

റോയൽ സ്റ്റുഡിയോ

ഷൺമുഖംറോഡ്, എറണാകുളം.

കൊച്ചി ഡർബാർ ആർട്ടിസ്റ്റ് & ഫോട്ടോഗ്രാഫർ

പി. ജെ. ചെറിയാൻെറ മേൽനോട്ടത്തിൽ

ജോസഫ് ചെറിയാൻ

മാനേജിംഗ് പ്രൊപ്രൈറ്റർ.

UNIVERSAL STUDIO

ARTISTS, PHOTOGRAPHERS

&

PHOTO GOODS DEALERS

Blocks and Cinema Slide Makers

APPROVED PHOTOGRAPHERS TO THE I. N. S. VENDURUTHY

THE IDEAL

CONTENTS

		Page
1	Editor's Page	1
2	Annual Report of the Sodality	3
3	'Bis Saeculari' (Apostolic Constitution), *PP. XII.*	5
4	Valerian Cardinal Gracius *(Fr. J. Marcel C. D.)*	11
5	The Evils of present day Cinema *(K. P. Thomas)*	13
6	The Virgin Martyr *(John Marangoly)*	15
7	Can I be a daily Communicant *(V. K. Anthappan)*	16
8	Plenary indulgences for Sodalists	18
9	Our Patron's letter	19
10	നമ്മുടെ മുന്നോടികൾ *(T. J. Mathew)*	21
11	ഷിസ്സ്യവിലെ ലില്ലി *(P. K. Kuriakose)*	24
12	മരിയഭക്തിയും ഭാരത മാനസാന്തരവും *(J. C. Pampara)*	25
13	പതനത്തിനയച്ച് *(Varghese Kuttipuram)*	27
14	ഭക്തവത്സല *(K. P. Mathew)*	28
15	രണ്ടു താതന്മാർ *(Varghese)*	29
16	ചുരുളുവിടർത്തു *(P. T. Joseph)*	30
17	ഡിറ്റൻഷൻ. (ചെറുകഥ) *(C. P. Francis)*	34
18	മനുഷ്യത്വം മാതൃത്വത്തിലൂടെ *(Joseph Gregory)*	37
19	സൊഡാലിറ്റി റിപ്പോർട്ടുകൾ	39
20	Sodalists S. H. College	42

21 Advertisements:— Kaniampuram Brothers Watch Company. The Royal Studio, Universal Studio; Gervas John Pg. 20; Bharat Studio Pg. 27. Leela Stores Pg. 41. Quilon Sanitary & Plumbing Works Pg. 41. Chackola's. Cover Page.

PREFACE

Here is the last issue of the sixth volume of the IDEAL our Sodality Ms. 'Occasional,' printed and published. Every preceding year has passed away leaving no promise for the future. But the succeeding batch of young sodalists with fresh vigour and buoyancy of spirit steered through all difficulties and as a result of it here is the IDEAL.

I heartily congratulate the Prefect, the Editor, the V. Prefect, the Secretary, the house-representatives and every member of our Sodality; the IDEAL saw the light of publication through their efforts.

The success of our Sodality activities, if any, is mainly due to the wholehearted cooperation of my young friends; my sincere thanks to every one of them.

Let me avail myself of this opportunity to express our thanks to Rev. Fr. Crispin C.D. whose painting adorns the front cover page, to Rev. Fr. Romeo Thomas C. D. the Manager of the Deepika and to Rev. Fr. Candid, the Manager of the L. F. Press, for their timely and valuable help and encouragement. Our sincere thanks also to all our subscribers, contributors, and advertisees.

May the Blessed Virgin Mother grant success to all our Sodalists, especially to the senior members of the degree classes and Second University Class. 'Let every one of them come out in flying colours, in the forthcoming University examination'; is my earnest prayer.

A happy vacation and Glorious Easter to all.

J. Marcel, C. D.

THE IDEAL

S. H. College Sodality Occasional.

MARCH 1953

Vol. VI EDITOR: VARGHESE KUTTIPURAM IV B. A. No. 3

Editor's Page

New Cardinal

VERY few nations in this world can boast of such a glorious past as we, who have received the light of faith from one of Christ's own apostles. It is to our credit, that in this land of Rishies there is in us the glorious tradition and time honoured christian culture. So far India has been considered by the Holy See as a land of non-Christian civilisation and above all a land of "creative minority" of catholics. However time ripened and we are blessed by the Holy Father with an Indian Cardinal in the person of Dr. Valerian Gracias. His Eminence is our representative, to the Holy See. We take this opportunity to congratulate His Eminence and pray that the Almighty may shower upon him His choicest blessings in abundance, so that he may carry on his great and onerous duty, with great success. May he live long.

Jubilee Year

The twentieth century is an epoch making century. A series of events with all its vicissitudes are vividly seen in this century. In a sense, the two world wars and its catastrophical results have made a great revolution in the field of human progress. Governments are changing their forms, shapes and ideals day by day, like a catterpillar adopting newer and newer coating after sheding off the older ones. Mankind is passing through a period of revolutionary activities in every field of human life. The world, in its word, thought, and deed is attaching less and less importance to God, its very creator. Thus the world is a prodigal son, hunting after happiness and finds it nowhere. It must return to God, the Father, and give up its materialism, then only peace will reign on earth.

But during these revolutions, catholics seem to be sleeping as if they

are unaware of these facts. His Holiness, Pope Pius XII, the father of the Catholic world, in order to make the Catholics more active and more spiritual-minded, declared the year 1950, a Jubilee year.

The first Jubilee year was declared in 1825 by H. H. Pope Boniface VIII. In those days such happy declarations were few and far between. But we are fortunate enough to celebrate three consecutive Jubilee years in 1950, '51 and '52. In these celebrations we catholics have displayed our pomp and prestige. Yes, it is well and good. But something more is to be added. We must make it a point to pray fervently, do things actively, and lead a catholic life. All catholics especially young men have a responsibility to abide by these decisions and try our utmost to revive spiritually the dormant masses. Then only we will attain the ultimate goal of Jubilee years. Better late than never.

Sodalists and Social Life

While Jesus Christ was suffering on the Cross, there stood beside him his beloved mother and the desciple whom he loved most. When Jesus saw his mother he said to her "Woman, behold thy son," After that he said to his desciple "Behold thy mother." And from that hour the desciple took her as his own. Thus Christ has given his own mother Mary to us as our own mother. No wonder if she is esteemed greatly in every nook and corner of the catholic world. Numerous churches, institutions, and organisations, are dedicated to her. The Sodality is an organisation to show special honour and devotion towards her. The whole sodality is dedicated to her service.

Every member when enrolled in the Sodality takes an oath to the effect that he or she shall be ever faithful to her. Now, what is the significance of this oath? Is it enough that we should merely love and honour her? Or is there any wider significance? Ofcourse these are questions which we all should think twice befor we answer.

Every one has some inalienable obligations to his parents. He has also obligations to his brothers and sisters. In the same way he has obligations to his neighbours. Man is a social animal and his well-being is closely allied with the happiness of the society in which he lives.

"Children we are all
Of one great father, in what ever clime
His providence hath cast the seed of life;
All tongues, all colours." H. Belloc.

So the sodalists have a greater responsibility to their bretheren than others, because they are the members of the organisation particularly dedicated to Mary. Our first social duty is to respect the rights and reasonable claims of others: for as we have seen, all are born of the same ancestor and heirs to the same heaven. Every man has a right to have worldly possesions. He has also obligations to his fellow beings. It is morality that determines the relation between these two factors. It is worth while for us to remember the words of St. John "Let us not love in word nor in tongue, but in deed and in truth."

ANNUAL REPORT

S. H. College Sodality, 1952—1953.

I deem it a great privilege for me to present the annual report of S. H. College Sodality for the academic year 1952-'53.

The following are the office bearers:—

Director—Very. Rev. Fr. Prior.
Sp. Director—Rev. Fr. Marcel, C.D., M.A.
Prefect—C. K. John IV. B. A.
Vice-Prefect—K. P. Thomas IV. B. A.
Secretary—P. T. Thomas II. U. C.
Editor—O. Varghese IV. B. A.

HOSTEL REPRESENTATIVES.

S. H. Hostel—A. L. Fernandez III. B.A.
Thomas Kadavan III. B.A.
Bosco Hostel No. I.—C. T. John II. U. C.
K. L. John II. U. C.
,, ,, ,, *III.*—K. D. Joseph II. U.C.
Dominic Thomas I.U.C.
,, ,, ,, *V.*—T. M. Francis I.U.C.

Devotion to Mary is increasing day by day in our Sodalists. It can be easily proved from the fact that the total strength of our Sodality of this year has increased to 264. It was only 152 in last year. Most of them are hostlers.

I am glad to report that this year we had the pleasure of having a good number of day scholars in the Sodality. The credit goes to Sri K. P. Thomas.

GENERAL ACTIVITIES.

Most of the Sodalists hear Holy Mass daily and receive Holy Communion at least on every Saturday. The opening of the College Chapel at the beginning of the second term added to our convenience for the same. Thanks to the authorities. The recitation of the office of B. V. Mary is held on every Sunday. Many of the Sodalists are taking active part in the College Social Service Society. To encourage the literary taste of the members, we have been publishing a manuscript occasional—"The Ideal". The credit goes to its able editor Sri. O. Varghese.

INAUGURATION.

The joint inaugural meeting of the C. S. U. and the Sodality was held on 30th July 1952. After the welcome speech by Rev. Fr. Principal, the inaugural address was delivered by Rev. Fr. Paul Kuzhikattu B. A. He said that "this is a Marian age" and advised the Sodalists to spread the devotion towards our beloved Virgin Mother among young people. "Let this be our motto," he said, "*all glory to God, all benefit to neighbour and all labour to me.*"

The new members were solemnly admitted into the Sodality on the eve of the Assumption Day, 14th August, 1952 by Very. Rev. Fr. Shabor C.D. the Prior. 38 members were newly enrolled into the Sodality.

EXTRA-ORDINARY MEETINGS.

Five extra-ordinary meetings were held during this academic year on various important occasions. The first extra-ordinary meeting was held on July 3rd, to celebrate the feast of St. Thomas the apostle of India. V. Rev. Fr. Clement C.D. presided over the meeting. After the welcome speech by Rev. Fr. Theodosius C.D. M.A., Sri. A.T. Devasia M. A. addressed the audience. In his speech he informed the catholic students

"that they are the select few who should carry the light of Christianity to many a pagan brother in India." The President expressing his joy to be once again in our midst stressed the point that it is better to light one candle than to curse darkness.

The second extra-ordinary meeting was held on 16th July, 1952 to celebrate the feast of Our Lady of Mount Carmel. The meeting was also meant to bid a temporary farewell to Rev. Fr. Theodosius C. D., M. A. the then Principal, who was going to America for higher studies in the Notre-Dam University. After the welcome speech a spiritual bouquet was presented to him. Messers O. Varghese IV B. A. and D. Varghese II U. C. made short speeches on the occasion. Rev. Fr. E. Dé Meulder S. J. of Bihar, also delivered an impressive speech on "Missionary Activities." In the concluding speech Rev. Fr. Theodosius C. D., M. A. stressed "that the Sodalists are the specially chosen children of Mary."

On the eve of the Assumption Day another extra-ordinary meeting was held. Rev. Fr. Theobold C. D., M. Sc., presided over the meeting. Messers C. K. John, Albert J. Pinheiro, P. T. Thomas and Gregory Joseph made short speeches.

The Feast of the Immaculate conception of B.V. Mary was celebrated on 8th December, 1952. As a preparation for the Feast a Triduum was held. On the eve of the Feast, a candle procession was conducted under the joint auspices of the College and High School Sodalities. After the benediction of the Bl. Sacrament, Rev. Fr. Mathew Mankuzhikkari addressed the gathering.

On Mission Sunday, a public meeting was held. Chev. C. J. Varkey K. S. G., M.A. was the president. In the fancy auction sale that followed, a sum of Rs. 400 was collected.

We celebrated Christ the King's Day. The Sodalists took active part in the grand procession in connection with the above celebration, on the same day.

ORDINARY MEETINGS

Besides the extra-ordinary meetings, six ordinary meetings were held in which the members took keen interest. Several topics of spiritual interest were discussed. Some of them were:— "Immaculate Heart of Mary", "The influence of good behaviour in the College." "കത്തോലിക്കന്റെ കർത്തവ്യം", "The life of St. Francis of Assissi"

Moreover, the Sodality members offered Spiritual Bouquets to the Archbishop of Ernakulam and to Very Rev. Fr. Prior on their Patrons' Days.

FIRST SATURDAY DEVOTION

Devotion of the First Saturday according to the Fatima message, is practised by the members of the Sodality. On every First Saturday we meditate on the Mysteries of the Rosary for fifteen minutes. This devotion consists in:— 1) going to confession, and receiving Holy Communion; 2) Reciting 5 decades of the Rosary; and 3) spending 15 minutes with Our Lady, meditating on the mysteries of the Rosary—all with the intention of making reparation.

THE MADRAS CONGRESS

Almost all the Sodalists participated in that historically important and magnificent All India Catholic University Students' Congress held at Madras, in the Loyola College, in December, from 20 to 22nd, 1952,.

The joint anniversary of C. S. U. and Sodality was held on 12th, February,

Our Lady of Fatima, Pray for us.

"And if our faith had given nothing more,
Than this example of All Womanhood,
So mild, so merciful, so strong, so good,
So patient, peaceful, loyal, loving, pure,
This were enough to prove it higher and truer,
Than all the Creeds the world had known before."

Longfellow.

MESSAGE FROM THE PRIOR GENERAL

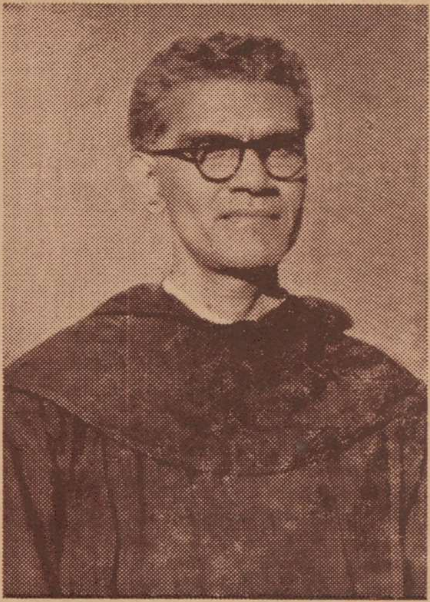

Dear Father Marcel,

I am glad to know that you are about to publish the Ideal. I am really happy to associate myself with your publication. You might remember that I have been the director of your Sodality, a few years ago. I am deeply interested in the activities of Sodalists, and especially in yours to which I am personally connected.

May the Blessed Mother inspire every member of your Sodality with real devotion towards her and thereby lead every one of them to the tender love of our dear Lord Jesus.

I wish the Ideal every success. My hearty congratulations to you, and to your young and enthusiastic collaborators. Let the Ideal give true ideals to our dear young men.

May the Immaculate Heart of our dear Mother bless you all, abundantly.

Yours,
Fr. Maurus T.O.C.D.
27–2–'53

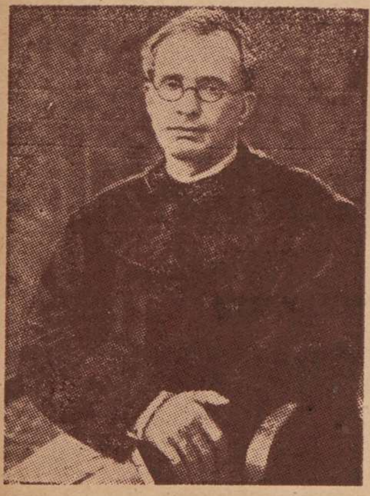

V. Rev. Fr. John Berchmans T O.C.D.
Provincial, Sacred Heart Province.

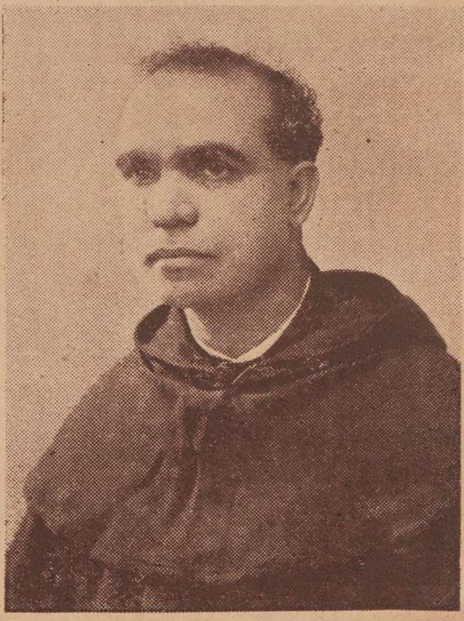

V. Rev. Fr. Shabor T.O.C.D.
Prior.

'BIS SAECULARI'

The Apostolic constitution of the Holy Father Pius XII

ON the happy occasion of the second centenary of the date when Benedict XIV in the Golden Bull *"Gloriosae Dominae"* confirmed with new privileges the Sodalities of Our Lady which had been erected and perpetually constituted by Gregory XIII, We consider it part of Our Apostolic office not merely to congratulate paternally the directors and members of these Sodalities, but also on account of their numerous and great services to the Chuch, to declare ratified and solemnly confirmed the privileges and great favours which in the course of almost four centuries many of Our Predecessors, and We Ourselves, have bestowed.

Appraisal of the Marian Sodalities

We fully realize that not only in the past, to use the words of Benedict XIV in the aforesaid Golden Bull, "great utility has been derived from this praiseworthy and pious organization for men in every walk of life"; but also with what zeal and energy these serried ranks of Our Lady, following closely in the footsteps of their predecessors and exactly observing their rules, are seeking, under the leadership and guidance of the ecclesiastical Hierarchy, the first place for themselves in undertaking and ever promoting work for the greater glory of God and for the good of souls. Indeed in propagating, spreading, and defending Catholic doctrine they must be considered among the most powerful spiritual forces and that for several reasons.

When we look at the history of the Sodality of Our Lady we must admit that although it has always flourished in perfectly disciplined ranks, its members cannot compare in numbers with those of the present, although they do compare in the fervour of their apostolate. In former centuries in fact the increase of Sodalities affiliated to the *Prima Primaria* never exceeded ten in a year, but from the beginning of the XXth century these yearly affiliations are counted by the thousands.

But it is of the greatest importance that the observance of the rules and constitutions of the Sodalities should be considered of much more import than

---

1953, with Very Rev. Fr. Zacharias O. C. D. on the chair. In his address he stressed that the hope of Catholicism rests greatly on the young shoulders.

CONCLUSION

Before concluding this report I would like to express our debt of gratitude to Very Rev. Fr. Prior, to Rev. Fr. Principal and to Rev. Fr. Marcel C. D., our spiritual director, for their keen interest and valuable advices rendered to us during the year. We thank also all those who have helped us in any way in our activities. Let us thank our beloved Mother, the Blessed Virgin Mary, for her abundant blessings over us and let us always be grateful to her.

P. T. THOMAS, II U. C.
Secretary.

the numbers of Sodalists, for through them the members are gently lead to that perfection of spiritual life from which they can scale the heights of sanctity and especially by means of those steps which are most useful in forming perfect and whole-hearted followers of Christ. These helps are the Spiritual Exercises and the practice of daily meditation on things divine, examination of conscience, the frequentation of the Sacraments, child-like docility in their relations with a definite spiritual director; the total and continual dedication of self as a client of the Virgin Mother of God; and the firm determination to devote oneself to the promoting of one's own perfection and that of others.

All these helps naturally tend to fan those flames of divine love in the Sodalists of Our Lady and to nourish and strengthen that interior life which is so necessary in our times when—as with sorrow We have given warning elsewhere—such vast numbers of men are afflicted "with barrenness of soul and grave spiritual need."

That these things are not only contained in its most wise rules, but are admirably brought into the daily life of the Sodality of Our Lady, is evidently proved from the fact that wherever Sodalities are in a flourishing condition —provided that the way of life and rules are faithfully observed—holiness of life and solid attachment to religion readily grow and flourish. Besides, under divine guidance, there spring forth numerous groups of Sodalists sincerely seeking Christian perfection for themselves and others either in the ecclesiastical state or within the cloister, and there are not a few who with sure flight reach the arduous heights of Sanctity. From this fervent zeal of the interior life results an apostolic training which almost spontaneously flourishes and which is adapted to the new and ever varied human needs and circumstances, so that We do not hesitate to assert that the perfect Catholic, such as the Sodality of Our Lady has been accustomed to envisage from the very beginning, is no less in keeping with the needs of former times than of our own, since there is perhaps greater need now than before of men solidly formed in the Christian life.

Hence, beholding from the See of Peter, as if from a lofty watch-tower of the entire world, the wonderful zeal of the faithful everywhere in protecting, defending and promoting the faith, We consider as deserving special praise the worthy members of the Sodalities of Our Lady, who from the very beginning have looked on as their own, and completely according to their rules, to undertake individually or collectively any apostolic work approved by the Church and under the leadership of their Pastors. The repeated and lucid pronouncements of the Roman Pontiffs have eloquently proved how well they have fulfilled this task and with what happy results for the advancement of religion. In this present age, disturbed by so many upheavals, it is a great consolation for Us to contemplate the Sodalities of Our Lady all over the world working strenuously and effectively in every field of the apostolate, either stirring up people of every social rank, youths especially and workers, by means of the Spiritual Exercises to the practice of virtue and the desire of a deeper Christian life, or in coming to the help of those in grave corporal or spiritual need; this they do

not merely in their private capacity and from a kindly disposition but also by promoting in national assemblies as heads of states, laws that are in keeping with the Gospel principles and social justice.

Relations with the Hierarchy and Other Associations

Nor must We pass over in silence associations promoted or helped by the Sodalities of Our Lady that aim at putting a stop to bad plays and films and to protect morals from the flood of evil literature, nor the many free schools for the young and for adults of the poorer classes, technical institutes to give workers fuller training in their trades, and especially in getting a more expert knowledge of the different arts and professions. These forms of the apostolate so necessary in present day conditions are adopted by many Sodalities, especially inter-parish Sodalities, for the benefit of groups of similar work or employment.

Many of these activities are of the greatest benefit to the Cathalic cause. The Sodalities of Our Lady are to be praised in this matter because they have always desired, particularly in recent times, to co-operate harmoniously with other Catholic associations and thus, with united forces and under the authority and guidance of the Hierarchy, they gain greater results for the kingdom of Christ by their united efforts; moreover, as We have noted elsewhere in speaking of Italian Catholic Action, the first groups of this kind in some countries were started by Sodalists, others afterwards followed in their foot-steps and gave their earnest support to Catholic Action, thus showing that in reality Sodalists are rightly to be considered among the chief promoters of Catholic Action.

Besides, since the entire force of Catholics united into one army in battle-array consists in obedience to the authority of their Pastors, who does not see how opportune as instruments of apostolate the Sodalities of Our Lady should be considered on account of their unflinching and fervent devotion in a spirit of humble submission and docile obedience not only to this Apostolic See, which is the source and foundation of all ecclesiastical jurisdiction, but also, in keeping with their character and scope, to the decrees and counsels of the Bishops?

Anyone who has thoroughly examined the internal constitution of the Sodality can easily see that some are governed by Bishops and Parish Priests, others, through special privilege, by Us, and in virtue of Our delegated power, by the General of the Society of Jesus: but all, in undertaking and continuing apostolic works, are subject to the authority of the local Bishops or even sometimes of the Parish Priest. Hence since they are accepted by the Ecclesiastical Hierarchy among the forces of the militant apostolate, they fully depend on the Hierarchy in undertaking and carrying out their work, and by every right and title, as We have noted elsewhere, should be called cooperators in the hierarchical apostolate. This almost natural "reverence and deference of Sodalists of Our Lady towards their holy Pastors" is of necessity to be drawn from their very rules, in accordance with which it is a sacred duty to make profession in their life and morals of whatever the Catholic Church teaches, "praising what she praises, abhorring

what she abhors, agreeing with her in everything, and never being ashamed to act in public or in private as becomes a faithful and most dutiful son of such a Mother".

It is not contrary to the close and almost military unity of Catholics that this type of sodality was first started by the Ignatian family and seems to be as it were an offshoot and branch of it, especially since a number of them, though not very large, is directed by priests of the Society of Jesus with Our delegation, as We have explained. Rather from its very beginning the Sodalities of Our Lady proposed to themselves as a headline the rules "for thinking with the Church", and seem to have developed an almost natural tendency of obeying the words of those whom "the Holy Spirit placed as Bishops to rule the church of God" (Acts 20:28), hence they have been and shall be in the future a most powerful help to the Bishops in spreading the kingdom of Christ. The fact that they ever had the common good of the Church at heart and not some private interest is proved by the unimpeachable witness of that most brilliant series of Sodalists to whom Mother Church has decreed the supreme honours of the Altars; their glory throws lustre not merely on the Society of Jesus but on the secular clergy and on not a few religious families, since ten members of the Sodalities of Our Lady became founders of new Religious Orders and Congregations.

The Sodalities and Catholic Action

All this goes to show clearly that the Sodalities of Our Lady, as their rules approved by the Church openly profess, are associations imbued with an apostolic spirit, which not only urge their members, who are sometimes led to the very heights of sanctity, to strive to obtain, under the guidance of their Pastors, the Christian perfection and eternal salvation of others, and to safeguard the rights of the Church, but also provide tireless heralds of the Virgin Mother of God and fully trained propagators of the kingdom of Christ.

Hence, whether one considers the rules and purpose of the Sodalities of Our Lady or what they have achieved, there is no characteristic lacking which belongs to Catholic Action, since this is correctly defined, as Our Predecessor of happy memory Pius XI so often declared: "the apostolate of the faithful who assist the Church and to a certain extent complete its pastoral work."

The structure and peculiar character of the Sodalities of Our Lady are no obstacle whatever to their being called with the fullest right "Catholic Action under the auspices and inspiration of the Blessed Virgin Mary"; for as they have been in the past, "they are and will continue to be a means of safeguarding and protecting the formation of outstanding Catholics." As has often been declared by this Apostolic See, "Catholic Action is not confined within a closed circle," hemmed in, as it were, by certain rigidly determined limits that must not be transgressed, nor is it such that "it pursues its object according to a special method and system," so as to abolish or absorb the other active Catholic organizations. Rather it should consider as its duty "to join them together, to unite them in a friendly manner, making the progress of one serve towards the advantage of the others, in all concord, union, and charity." For, as We have pointed out quite recently, "in this excellent

zeal for the apostolate, which meets with Our highest approval, there must be avoided the error made by a certain number who desire to reduce all that is done in the interest of souls, to a single pattern." Since this attitude must be considered completely alien to the mind of the Church, which is so far from approving such "restriction on the growth and flowering of life" whereby any apostolic work is entrusted to one single organisation or to a single parish, that it actually favours a multiform unity in carrying out such works, by means of a brotherly co-operation, under the guidance of the Bishops, and with other efforts united and directed to one end.

Such organizations will more easily obtain this "harmonious agreement, ordered collaboration and mutual understanding, which We have recommended time and again," when having put aside all controversy regarding priority, "they love one another with brotherly affection, with honour preventing one another," and have solely God's glory in view; then they can rest assured that they will prevail more than others, when they have learned to give to them the first place.

Statutes Common to all Affiliated Sodalities

As a result of these considerations and Our ardent desire that these schools of piety and Christian apostolate should daily increase in life and vigour, with Our Apostolic Authority we briefly indicate some points that are common to Sodalists throughout the world and should be observed with religious exactitude by all interested.

I. Sodalities of Our Lady, duly affiliated to the *Prima Primaria* of the Roman College, are religious societies erected and established by the Church and have been enriched with the fullest privileges by her for the better fulfilment of the work entrusted to them.

II. That only is to be consirdered a lawful Sodality, which has been set up by the Ordinary who has power to do so; that is to say, in places belonging to the Society of Jesus or entrusted to its care, by the Father General, in all other places by the Bishop of the place, or with his formal consent, by the aforesaid Father General. In order that a Sodality thus erected should enjoy all the privileges and indulgences granted to the *Prima Primaria*, it must be duly affiliated to it. This affiliation, however, which may only be sought with the consent of the Ordinary of the place and which it is in the power only of the General of the Society of Jesus to grant, gives neither to the *Prima Primaria* nor to the Society of Jesus any rights over such a Sodality.

III. Sodalities, since they answer fully to the present day needs of the Church must, in accordance with the will of Sovereign Pontiffs, keep intact their laws, their character and consitution.

IV. The Common Rules, whose observance, in substance at least, is required for affiliation, are earnestly recommended to all Sodalists as a summary and pattern of the way of life followed by the first Sodalists and established by constant practice.

V. All Sodalities, with a dependence that may differ in minor matters though substantially the same, are subject to the ecclesiastical Hierarchy not less than other organizations consecrated to apostolic works.

VI. While following faithfully in the footsteps of those who preceded them and keeping abreast of the times, lest, in propagating the kingdom of God and defending the rights of the Christian warfare, their own ranks be thrown into disorder and their forces weakened Sodalists should be mindful of the following points:—

(a) that the local Ordinary

(1) has power, as laid down in the Sacred Canons, saving always the prescripts and documents of the Apostolic See, over all Sodalities within his jurisdiction with regard to the external exercise of the Apostolate.

(2) he has power over Sodalities that are erected outside the houses of the Society of Jesus and can accordingly give them rules, provided the substance of the Common Rules remains intact.

(b) The Parish Priest

(1) is the normal president of parish Sodalities, which he accordingly governs as the other societies of his parish.

(2) he possesses over all the Sodalities engaged in apostolic work in his parish that power which has been given him by Canon Law and by legitimate diocesan status for the right ordering of the external apostolate.

VII. Any legitimately appointed director of a Sodality, who of course must always be a priest, although he is altogether subject to his ecclesiastical Superiors enjoys however, according to the Common Rules, complete power in the internal life of the Sodality. It is fitting that he should generally exercise this power by means of Sodalists chosen to help him in his office.

VIII. These Sodalities are to be called "*Sodalities* of *Our Lady*" not only because they take their name from the Blessed Virgin Mary, but especially because each Sodalist makes profession of special devotion to the Mother of God and is dedicated to her by a complete consecration, undertaking, though not under pain of sin, to strive by every means and under the standard of the Blessed Virgin for his own perfection and eternal salvation as well as for that of others. By this consecration the Sodalist binds himself forever to the Blessed Virgin Mary, unless he is dismissed from the Sodality as unworthy, or himself through fickleness of purpose relinquishes the same.

IX. In the enrolment of Sodalists care should be taken to choose those who are by no means satisfied with an ordinary and common kind of life but who strive "to place the most lofty sentiments in their hearts", (cfr. Ps. 83, 6) according to the ascetic norms and exercises of piety proposed in the Rules.

X. It is the duty then of Sodalities of Our Lady to train their members according to the condition of each, so that they can be proposed as models to their companions of Christian life and apostolic endeavour.

XI. Among the primary ends of Sodalities is to be reckoned every kind of apostolate, especially the social apostolate for the propagation of the kingdom of Christ and the defence of ecclesiastical rights, entrusted to them by the ecclesiastical Hierarchy. To further this true and complete co-operation with the hierarchical apostolate the norms proper to the Sodalities, determining the means of this co-operation, are in no way to be changed or modified.

[*Contd. on p. 12.*]

Good Gracious Valerian Cardinal Gracias.

A long felt emptiness is filled up. A desideratum is accomplished. Catholic India especially the Apostolic Church in Kerala has a Cardinal for herself, from her own sons. We had many a dis-

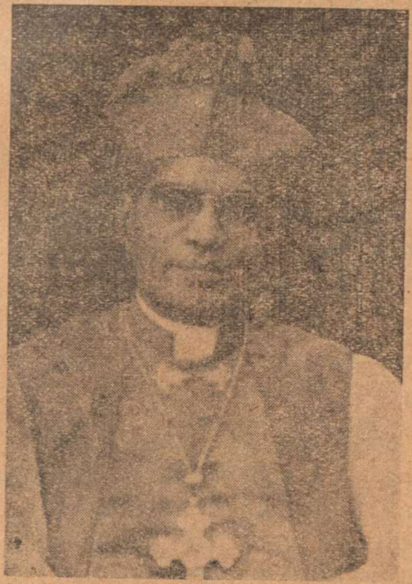

appointments. The list of the new Cardinals of 1945 did not include an Indian. The birth of a sovereign Independent Democratic Republic in Bharatavarsha gave momentum and intensity to our aspirations for our own Cardinal. We have an honoured position in the comity of nations; but we have no one to represent us in the Senate of the Holy Catholic Church, with the right to elect the Vicar of Christ on earth.

When the news of the Holy Father's intention to create 24 new Cardinals, were made known recently, our aspirations loomed large. The paper reports brought the list of the new Cardinals chosen on 30th November, 1952. Alas! An Indian was not in the list. Now the College of the Cardinals is full, hence there was no room even for mere fanciful expectation. Our aspirations melted away.

The centenary celebration days were fast approaching. And we tried to console ourselves thinking—At least we can see and hear a Cardinal – the Papal Legate—in the person of his eminence Norman Thomas Cardinal Gilroy, yes he is our Cardinal adopted. . ., It is 28th of December, 1952. The Papal Legate has already reached Ernakulam. The Centenary Celebrations have formally begun in full swing.

At this time God the Father was keenly watching us. He felt compassion over our disappointed faces. He at once called to Himself one of the 24 Cardinals designate (28th December, 1952). The Holy Spirit was actually sent, it seems, to the Centenary Celebration Pandal at Ernakulam, in visible form, to choose India's First Indian Cardinal. Malabar being the cradle and centre of the Catholic Church in India, the Holy Ghost came to Malabar, directly, to find out the fit person for the Cardinalate. Dr. Valerian Gracias was then on the rostrum addressing the youth of Kerala, like Cicero to the Romans. The choice fell on him. This may seem fanciful thinking to the non-believing eyes. well, let it be so.

However God the Father was very considerate towards us. He desired to grant us – Malabar Catholics – the maximum possible joy. The Archbishop of

Bombay had to be brought down to Malabar in order to choose the First Indian Cardinal from amidst us.

Glory be to the Father, to the Son and to the Holy Ghost; now and for all times. Amen.

Thus Kerala got her own Cardinal the first Indan Cardinal. His Eminence Valerian Cardinal Gracias, a great lover of his country is still greater in his love for God. He is out and out a Bharateeyah. He is the very embodiment of all that is ancient, grand, noble and best, in our 'samskara'. In him is enshrined the ethos of our nation. The 'red hat' is the crowning glory of his manifold achievements in varied capacities. This elevation of his Eminence to the dignity of a Cardinal is the highest acknowledgement of the splendid qualities of the mind and heart of this stalwart personage.

His Eminence Valerian Cardinal Gracias is no more confined to the boundaries of his native place or his diocese. He belongs to Malabar in no less a degree than to Bombay Karachi or Calcutta or any other part of India and Pakistan. He is the towering magnet which attracts and unites millions of hearts scattered throughout the length and breadth of our Motherland.

Our most hearty felicitations, filial greetings, and fervent prayers to our most beloved, first Cardinal.

His Eminence Valerian Cardinal Gracias Ki—Je.

[Contd. from p. 10.]

XII. Finally, the Sodalities of Our Lady are to be considered on the same level as the other organizations dedicated to the apostolate, whether they are allied to these, or to the central organization of Catcholic Action. Moreover, since it is the duty of Sodalities, under the guidance and authority of their Pastors to lend their aid to every other organization, it is not required that each Sodalist should also become a member of some other association.

Conclusion

Thus We announce and proclaim, decreeing that this Letter is and remains fully valid and efficacious and has full and complete effect now and for the future, and that it should abundantly favour those whom it concerns, and accordingly it must be judged and defined; and if anything contrary to this, whether knowingly or unknowingly, shall be attempted by anyone whomsoever and by whatever authority, it shall henceforth be null and void. Anything to the contrary notwithstanding.

Given at Castel Gandolfo, near Rome, 27th September, on the occasion of the second centenary of the Golden Bull "Gloriosae Dominae", in the year 1948, the tenth of Our Pontificate.

Pius Pope XII

"The Sodality is not a children's garden but a fortress of knights of the Holy Spirit, chosen by the Queen." —**Cardinal Faulhaber, Archbishop of Munich:** *Germany.*

The evils of the present day Cinema

K. P. THOMAS IV B. A.

"As Killing as the Canker to the rose
Or taint-worm to the weanling herds that Graye,
Or frost to flowers, that their joy wardrobe wear
When first the white thorn blows."
Milton.

CINEMA has become one of the staples of human life. Millions of people rush to theatres to enjoy the marvel on the white screen. In every town and village, we see men and women, irrespective of their age, cast and social status hurrying to the theatre. In every corner new theatres are springing up to quench the thirst for Cinema. People find it no sacrifice at all, spending any amount of money and their precious time for a show. Why? It is a work of science, a perfection of art music and industry. Moreover it is a recreation and a most popular form of diversion which is offered for the leisure hours not only of the rich but of all classes of society. It has a great didactic influence. It speaks to multitudes and hence its influence is great. It is a potent instrument for publicity. Cinema is above all a marvellous instrument for education.

How this potent instrument is used by us? I regret to say that the directors and producers including the actors of the modern films have profaned, adulterated and made the worst possible use of it to demoralise the whole world. Many pictures and scenes are sacrilegious and abominable. They have by this scandalized the whole nation. The more marvellous the progress of the motion picture, art and industry, the more pernicious and deadly has it shown itself to morality and to religion and even to the very decencies of human society.

In spite of the many protests of the people from all corners of the moral world, the parade of vice and crime continues on the screen; the road seems almost closed to those who seek honest diversion in the motion picture. This mighty instrument has turned to be a deadly weapon used against our own self both soul and body. Every one knows what harm is done to men by bad motion pictures. They seduce young people along the ways of evil by glorifying predominent evil passions. They show life under a false light. They cloud ideals. They destroy pure love, respect for marriage, affection for the family. In short they poison the minds of men and youth in particular. This is the present condition of this potent machinary.

The plot of almost all the pictures is more or less the same. The love making in the first meeting of the hero and heroine, which is followed by a promise for marriage. Then they find great impediments on the way to their union. If the opposition is too strong, they commit suicide. This heinous crime is glorified as martyrdom for love, by the Cinema world. The plot of a famous picture is like this. The hero and heroine met and fell in love at their first encounter. Their family and their society could not permit that union. So they found that their marriage was impossible and what they did was—the hero took his lover and climbed up a steep peak of a mountain. In the summit of their

despair they jumped headlong the precipice and smashed their heads on the rocks. Thus suicide is glorified as martyrdom for love and they are praised as martyrs of love by the Cinema world. Thus the Cinema of the modern times exalts even the most detestable act and it results in the demoralisation of the world. The people returning from the theatre try to put in their every-day-life, what they have seen on the screen. I think these Cinema shows have a great share in the increasing number of suicides and heinous crimes of the present world. Some place their heads under the running train, others hang themselves and yet others drown themselves in despair on account of a thwarted love. Why all these? Their minds are poisoned. Hence they firmly believe that there is nothing wrong in such loathsome acts. Nay more, they pride themselves in these abominable deeds. As a result of this the world is polluted by glorifying such baneful principles.

The present day cinema teaches man to abandon his parents and family for the lady whom he met on the way. It asks to ignore the wise warning of the society if it stands in his way. It prompts him to discard religion if it tries to interfere with his whims and fancies. Thus many of the pictures are advocating these loathsome practices. We, thus have seen the numberless evil cousequences the present Cinema leads us to; and if it goes on in this way, it cannot do any good at all and will only pervert humanity.

In spite of these evils, we see, people rush to Cinema every day. They scarcely find a few scenes not altogether unclean and these attracts them to see the whole filth and dirt. Do they dare to believe that those scarce and scrappy good scenes, would out-win the whole scandalous scenes in influencing the masses. Are they not like the foolish man who exposes himself to the storm in order to see the beauty of lighting? Are they not like the boys who search in a heap of debris for a piece of bread? why to plunge oneself neck-deep into the heap of dirt and filth for a piece of bread? Why not leave that whole filth with that crumb of bread and go to a better place where there is good and fresh bread without the filth? We have better and healthier means of amusements and recreations which are not polluted by any of the above mentioned evils.

We have thus found that the Cinema which has a terrible didactic influence, and which is a perfect combination of art, music and industry and a popular form of diversion has made perverted use of these powers and influences for the detriment of humanity as a whole, by the producers, directors and actors of the modern Cinema.

But, is Cinema beyond recovery? No. As long as its tremendous influence among the people exists, it can mould generations as it likes. Therefore what should be done is, to destroy all unholy films and to produce chaste and clean films which will educate man, improve his moral standard and provide him with healthy and wholesome amusements. Thus the Cinema can kindle the spirit in us, instruct our ignorance and above all elevate us to sublimity.

THE VIRGIN MARTYR

JOHN MARANGOLY III B. A.

FIFTY years have elapsed since the martyrdom of St. Maria Goretti the Patroness of the Sodalists.

Maria did not become a saint in a moment. There was a long and intense preparation. It began years before she was born, for she was the fruit of true love of Assunta, a poor peasant woman and of Luigi Goretti, a man of military career and popularity. Though they were born in poverty, lived in poverty and died in poverty, they were rich in faith.

Maria was the third child of the seven children of Assunta and Luigi. She was the joy, consolation and comfort of her family. She was a cherubim who did make her parents happy in spite of their poverty and misery. "Don't worry, mother, God will take care of us" was her encouraging words to her distressed mother.

The secret of Goretti's life was love and prayer.. Love was her sword, prayer was her armour, sin was her enemy and chastity was her treasure. She promised on the day of her first communion thus "I will die rather than commit a mortal sin." "*La morte ma non peccati*" was her favourite motto. She kept her promise at the cost of her own life and hence we find her now on the altars.

Her purity was threatened many a time by one Alessandro, an incarnation of all evils, who was attracted by the charming beauty of Maria in her eleventh year. But she took refuge in love of God and in prayer. Her emphatic "No" only enraged him and her reasoning was futile before his unruly passion. On July 5th 1902 the climax had come at last. The never ending conflict between good and evil, began between Maria and Alessandro. "Surrender or die" was the demand of Alessandro, "Death, not sin "was her reply. Her body was pierced fourteen times by the dagger of Alessandro, but it could not mar her treasure—chastity. She died for it, in order to preserve it forever.

Thus this little girl has achieved the heights of sanctity by preserving intact the lily of purity and won the noble palm of martyrdom. We who admire her virtues should imitate her. If this girl of eleven could do this, why can't I?

CAN I BE A DAILY COMMUNICANT

V. K. ANTHAPPAN JUNIOR B. SC.

IT is a great pleasure for Jesus and for the catholic church to see thousands of catholics receive the Divine Body and Blood of our Redeemer every day. In catholic countries like Spain, France and Italy in every church, chapel and oratory, crowds of pious souls approach the holy table to receive the Victim of love. But in India there are not many such places where we can boast of great numbers of daily communicants. Yet we have some places where Jesus is received by many every day. Who will not be overwhelmed with joy when he sees a good number of young men of this college approaching to partake of the Divine Banquet? It is a fact that there is a good number of daily communicants in our college. It is real joy for Jesus to enter the heart of a young man every day. It is a cause of satisfaction for the catholic church. For the communicant it is a source of great blessing. But this is not enough. Our Lord desires that those who keep away from holy table also should frequent it and others who receive Him, should do so with greater love and devotion.

Why then the chruch mentions in her commandments to receive Holy Communion *once* in a year? Our prudent mother did so because she desires that all her children should at least once, give a chance for Jesus, the king of love, to enter in person in their hearts. She commands this under penalty of mortal sin. But her desire is that every Catholic should partake of the Divine Banquet as often as he can. For that she holds great feasts and invites her children to approach the holy table. Her priests every time, as opportunity arises, exhorts us to receive Jesus, the victim of love as often as possible. All these are proofs of the desire of the church, that her children should often receive Jesus, the bread of love and if possible daily.

Reader, you may ask why should we receive holy communion daily? Is it not enough to follow a via-media course i.e. neither receiving too often or daily nor to limit one-self to receive only once a year? You may prefer the reception of holy Communion occasionally. To this question of yours I may quote the words of a holy soul "without this food I will starve. That day in which I lose this food is an empty day. This is the food that came down from heaven". St. Ambrose says, "Eat it daily that it may be useful to you". Moreover, will we dare even once to abstain from your material food? Then, why to fast our soul? Instead strengthen it with this Eucharistic Bread.

The advantages we derive from Communicating often are numerous. The main ones are.

1. It keeps in check our unruly passion.
2. It strengthens our will power.
3. It obtains pardon for our venial sins.
4. It increases our love for Jesus.
5. It preserves us from sins.
6. It obtains abundant blessings on us and on others.

7. It makes us a friend of Jesus.

Here arises two questions. One may ask whether he is worthy to receive daily this great sacrament. Another question is, is it not presumtion on our part to think ourselves worthy to receive Jesus, the God Almighty, every day? The former brings before us the example of St. Aloysius Gonsaga who took three days for preparation and three days for thanksgiving and he received only once in a week. Are we any way better than that angelic saint? To this I may answer, that it was sufficient for such a saint like him. His soul was abiding continuously in the grace of God. For such an angelic soul it was sufficient to receive the foundation of all grace once a week, for Jesus was always abiding in him. But we poor weaklings cannot stand with once-a-week food. We need more nourishment. We need more grace and divine help. We need them every day. As the weakling must consume more nutritious food than the strong, so too we who are feeble should receive the Celestial Bread often. To the latter who interprets the constant reception of the Holy Bread as presumption, St. Chrisostom replies: "The presumption does not consist in the fact of receiving every day but in the fact of receiving without due preparation". St. John Bosco the apostle of daily communion wanted his boys to be well disposed. "It is enough", he said, "that we do not commit sin with open eyes. If by any misfortune we have fallen into sin, let us go to confession and then let us, receive Jesus in the Holy Sacrament. But there are some good souls who think themselves unworthy to receive Jesus into their hearts. This is not because they have sin or any blemish of sin in their conscience but it is a feeling or a sentimentality. To them may I ask whether they will be in any day of their life, worthy to receive Jesus the Almighty God before whom even the angles shudder. We will never be sufficiently worthy to receive Jesus our God. If any one thinks himself a worthy abode for God, it is the real presumption. We are never worthy. But it is Jesus who makes us worthy for His habitation. He knows that we all are sinners and so unworthy of Him. Yet He says "Take and eat. If you don't eat of this Bread and drink of this Blood you will die". We shall therefore say to ourselves with St. Ambrose "sin is our wound and the remedy is the Celestial Sacrament".

But this does not mean that we should receive this Sacrament without due preparation. If any one does so, he brings upon himself eternal condemnation. We should prepare as best as we can. For thanksgiving we should take more care. There we should take the maximum advantage. Those moments are the most precious moments of our life. We should spend at least fifteen minutes for thanksgiving.

But I regret to say that some of us leave the church as soon as the mass is over. They never wait a few more moments to express their feelings to Jesus.

Here, I remember one story of a parish priest. He in his sermons used to advise his flock of the importance of thanksgiving after holy communion. He insisted that every communicant should spend at least quarter of an hour in thanksgiving. The young flock of his was not paying any heed to his words. One day it happened that a young man left the church soon after holy communion. The priest asked two of his altar boys to accompany that man

with lighted candles, for, he said, that Jesus was in his heart with His Eucharistic presence. If all priests would imitate this priest, how many lighted candles would be needed for this purpose.

Those precious moments after communion must be used to the best advantage. We shall use it for begging blessings for us, for our parents and for others. How many blessings we are in need of. We shall ask Jesus all we need, when Jesus is in our own hearts.

I conclude by quoting a saintly soul.

"Let holy communion be the centre of my day. In the twenty four hours of a day there is one hour which is really holy and in this one hour there is a quarter of an hour, which is heaven for me. In that quarter of an hour, there is a moment which is an unforgettable moment for me".

Let this holy sacrament be the centre of our life also. Let all our activities be guided and promoted by Jesus the Victim of Love, Whom we receive often if not every day.

I. Plenary Indulgences granted only to Sodalists

1. On the day of reception into the Sodality.

2. At the hour of death, if they invoke devoutly the Most Holy Name of Jesus, in their heart, if they cannot with their lips, while kissing or in any way touching the medal or emblem of their Sodality.

3. On the following feasts: Christmas Day, Easter Sunday, Ascension Day, Corpus Christi, the Kingship of Christ, the Immaculate Conception, Our Lady's Birthday, the Annunciation, the Purification, the Assumption:— if after Confession they receive Holy Communion.

4. Provided they have, after confessing their sins and receiving Holy Communion, attended the meeting, which is wont to be held by annual appointment, of a special feast day, called the World-Day of the Marian Sodalities (or World-Sodality Day), solemnly renewed their Act of Consecration to the Blessed Virgin Mary, and recited prayers according to the mind of the Supreme Pontiff.

5. Once a week, on any day they choose, provided they have attended a Sodality meeting within the week and provided after Confession on that day or the preceding day they approach the Holy Table on the day chosen.

6. If after Confession and wearing the medal, blessed by the Director, they approach even privately the Communion Table.

7. On making the Spiritual Exercises for any number of days, or on making a monthly spiritual recollection for even one day, provided that after Confession and Holy Communion they pay a visit to the Blessed Sacrament and there piously offer prayers for the intention of the Holy Father.

8. The Director of the Sodality, if he visits a sick member of his Sodality and aids him with spiritual advice to bear patiently the discomforts of sickness or to accept death willingly from the hands of Our Lord and has him recite before some image of Our Saviour Crucified, three "Our Fathers' and three "Hail Marys" for the intention of the Sovereign Pontiff, can impart to him a plenary indulgence on the day on which the sick Sodalist receives Holy Communion.

OUR PATRON

St. Gabriel Possenti was the 11th of 13 children in the Possenti Family. He was born in 1838 and died in 1862. Feast on 27th February. Here is a letter of the saint written to his Brother Michael. It can be considered as one written to ourselves.

Dear Michael:

Would you have some one to love? Be it so, by all means. But whom shall you love? Mary! What creature is more beautiful, more powerful? And do not imagine that to love, to speak and to live with Mary is wearisome and devoid of charm because she is not seen with bodily eyes. O no! The consolation, the delight of this love is so much the more pure and satisfying to the heart, as the soul is superior to the senses. Be assured, moreover, that you will meet none in this world who can make you entirely happy, for their love is inconstant or false. And were one to be found without these defects, the very thought of the parting that must come one day would fill the heart with bitterness and cruel pain. Not so with him who chooses Mary for his portion, for she is loving, faithful, constant and will never be outdone in love.

If we are in danger, she hastens to our rescue. If we are cast down, she consoles us. If we are sick, she comforts us. If we are in need, she runs to help us, with no thought of our past misdeeds. The moment she sees a heart that wishes to love her, she comes and reveals to it the secret of her goodness. She presses it to her bosom, she shields it, comforts it, stoops to serve it, even deigns to keep it company on its way to eternity.

Then when the moment of death comes, O dearest brother, think of it, when for those who love creatures all is at an end and they must go hence into the eternal abode which they have fashioned for themselves, while they cry out with unutterable anguish and almost in despair: "O bitter and cruel death, is it thus thou tearest me away from all I have

loved?'"—at that hour true lovers of Mary are glad of heart. They invite death. They part without sorrow from their friends and the world, for they know that they are soon to possess the object of their love and that in her possession they will be happy for evermore.

Now, try to do what I tell you, and if you do not find out the truth of what I say, do not be afraid to tell me that I am wrong.

Go every day, both morning and evening, if you can, to visit some shrine of Mary, but go in preference to a church where the good Mother is least visited. Your presence will thus be all the more pleasing to her. Make a sacrifice to her of something you may have. Lay it at her feet in one of these visits. Deprive yourself, for love of her, of company or amusement which might be dangerous, or an occasion of sin. I beg you to say the rosary every day in her honour; and when you feel inspired by her to make some sacrifice make it at once with a good heart and have no fear that Mary will be outdone in generosity.

Yours ever lovingly
Br. Gabriel (Sd.)

Gervas John & Co.

Tricolour, Halftone & Line Block Makers

Valanjambalam,

ERNAKULAM.

H. E. Valerian Cardinal Gracias.

"He seems to the purple born. "He has made me feel ever more proud of India" His Eminence has made a wonderful impression here.

(H.E. Leo P Kierkels, Rome)

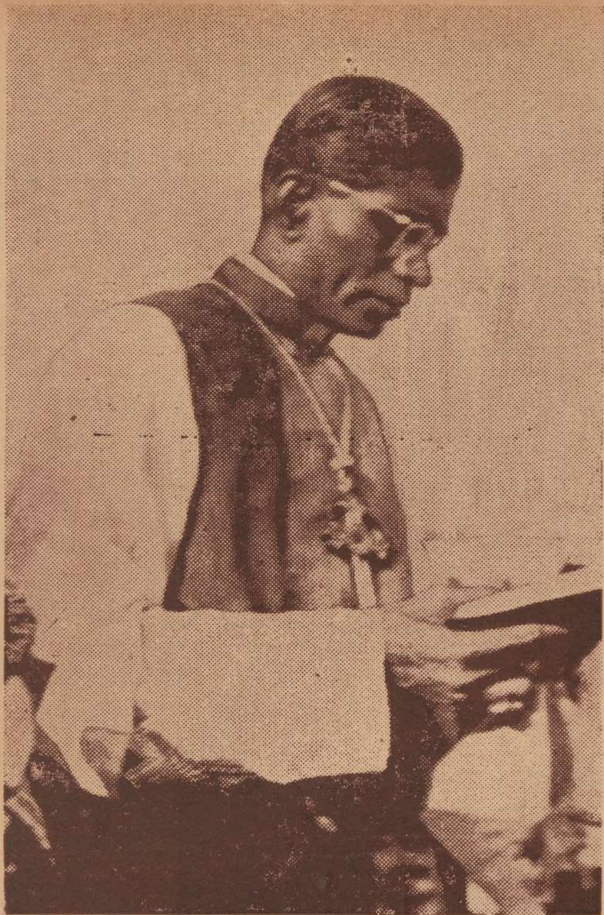

If then India is proud of me, certainly I am prouder of India. I am a debtor to all and desire to be all things to all men"

(V. Card. Gracias.)

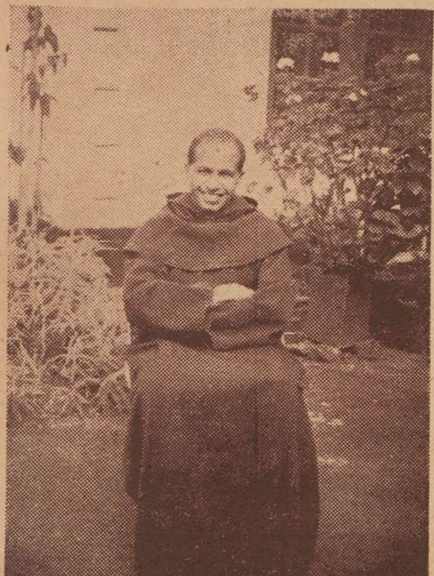

Rev. Fr. Antony C. D.
Principal.

Rev. Fr. Theodosius C. D.
Former Principal now in Notre Dame. U.S.A.

We the sodalists are greatly indebted to our Reverend Wardens.

Rev. Fr. Marcel C. D.
Sp. Director.

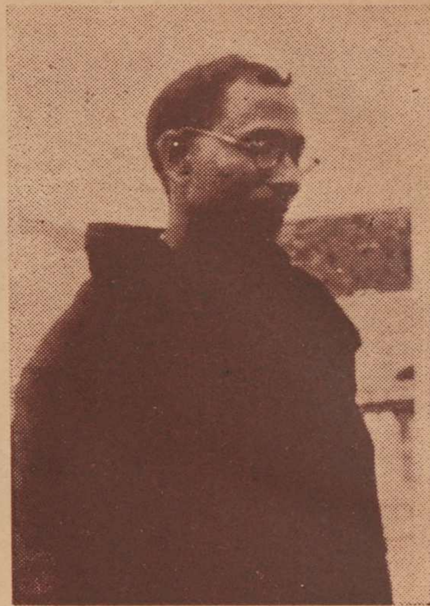

Rev. Fr. Columbus C. D.
G. Warden, S. H. Hostel.

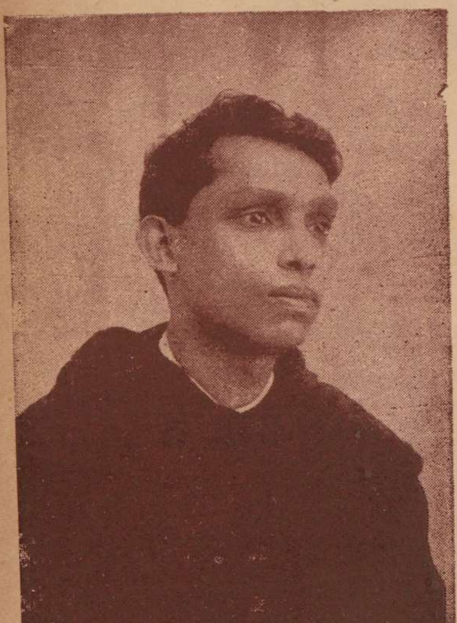

Rev. Fr. Reynolds C. D.
Warden, Don Bosco V.

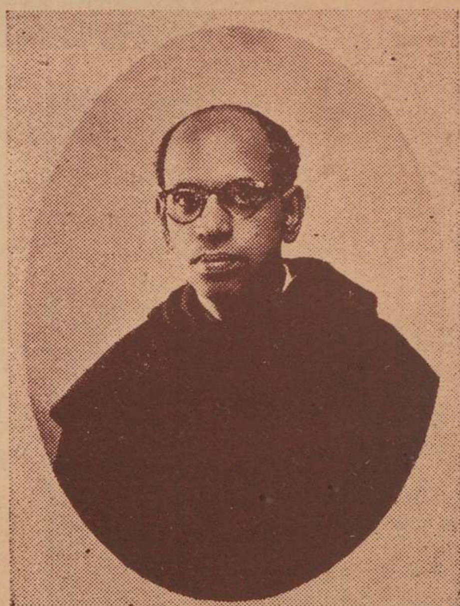

Rev. Fr. Leontius C. D.
Warden, Don Bosco I

നമ്മുടെ മുന്നോടികൾ

T. J. MATHAI IV B. A.

ക്രിസ്തീയചൈതന്യത്താൽ പ്രചോദിതരും സഹോദരസ്നേഹത്താൽ ഉത്തേജിതരും ആയ ഒട്ടനവധി ധീരാത്മാക്കൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലം മുതൽതന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭടന്മാരായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുശാസനത്തെ ആദരിച്ച്, ഇരുളടഞ്ഞ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികവെളിച്ചം കത്തിക്കുവാൻ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തേക്കും പ്രേ

ഷിതവരേണ്യർ പോകുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ ഭാഗ്യം എന്നു പറയട്ടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യരിൽ ഒരാളായ വി. തോമ്മാതന്നെ വിശ്വാസദീപം ഇവിടേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഇതിനു ശേഷം മതസന്മാർഗ്ഗാദികൾ ജനങ്ങളിൽ ക്ഷയിക്കാൻ, തുടങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടവും ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. ആ ശോച്യാവസ്ഥയിൽ നിന്നും ഭാരതത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ, സർവ്വവും ത്യജിച്ച്, പ്രേഷിതത്വം സ്വീകരിച്ച ഒരു വന്ദ്യാത്മാവ്, 16-ാം നൂററാണ്ടിൽ ലിസ്ബണിൽനിന്നും കപ്പൽകയറി ഇവിടേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ ത്യാഗമൂർത്തിയെ—വി. സേവ്യറെ,—നാം ബഹുമാനിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് നാലു് ശതാബ്ദക്കാലമായി.

വി. തോമ്മാ കേരളത്തിൽ, കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ വന്നിറങ്ങിയെന്നും കേരളത്തിലും മററു പല ദേശങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം പരത്തിയെന്നും പരക്കെ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന ഈ നൂററാണ്ടിൽ അതിനെതിരായി ആരോപിക്കുന്ന അസ്ഥിരവും അബദ്ധവും ആയ ജല്പനങ്ങളെപ്പററി ചർച്ചചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമേയില്ല. എതിർവാദക്കാരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കാധാരം അതിപ്രാചീ

നമായ "തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ നടപടികൾ" എന്ന ഗ്രന്ഥം അത്രെ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ തോമ്മാശ്ലീഹാ ഇൻഡ്യയിൽ വന്ന് വേദം പ്രസംഗിച്ചുവെന്ന് വിവരിക്കുന്നതോടുകൂടി തന്നെ വളരെയേറെ അതിശയോക്തികളും അത്യുക്തികളും വേദവിപരീതാശയങ്ങളും കുത്തിച്ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാക്ഷാൽ ഈ ഗ്രന്ഥം അപ്രമാണികമാണെന്ന് സകല ക്രൈസ്തവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അതിൽ വിവരിക്കുന്ന തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ മതപ്രചരണവൃത്താന്തവും ഒരു കെട്ടുകഥയാണെന്നാണു ആക്ഷേപങ്ങളുടെ സാരം. പക്ഷെ ഈ ന്യായം വിമർശനദൃഷ്ട്യാ അസ്വീകാര്യമാണ്. കാരണം ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആവിർഭാ

വംതന്നെ മതവിരോധികളിൽനിന്നാണ്. ഈ പ്രാചീനമായ നടപടിഗ്രന്ഥം ഗ്നോസ്റ്റിക് പാഷണ്ഡികൾ എന്നൊരു സംഘം ക്രിസ്തുമതവിരോകൾ തങ്ങളുടെ ആശയസ്ഥാപനാർത്ഥം പ്രചരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യ ദൂഷണമാണ്. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാർ കൂലംകഷമായി ചിന്തിക്കുകയും വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ആധുനിക പണ്ഡിതരിൽ ഒരുവനായ ഡോ. ജെ. എൻ. 'ഫാർകഹാർ' എന്ന ഓക്സ്ഫോർഡു സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു പണ്ഡിതൻ ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് തനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം 1927–ൽ വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അവയിൽചിലതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. "Thirty years ago balance of probability stood absolutely against the story of the apostalate of St. Thomas in India. We suggest today that the balance of probability is distinctly on the side of its history." കേരളനസ്രാണികളുടെ അവകാശവാദങ്ങളോടു യാതൊരു പ്രത്യേകതാല്പര്യവും ഇല്ലാത്ത വിവിധദേശീയരുടെ ഈദൃശ സ്വതന്ത്ര പ്രസ്താവനകളെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളുക സാദ്ധ്യമൊ?

വി. ബർത്തൂൽമൈ ശ്ലീഹായാണ് വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ വേദം പ്രസംഗിച്ചതെന്ന് പറയുന്നവരും ചുരുക്കമല്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇൻഡ്യയിൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ സന്ദേശവാഹകരും മതസ്ഥാപകരുമായി രണ്ടുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നേ വിചാരിക്കാൻ അവകാശമുള്ളു. എങ്ങനെ ആയാലും വി. തോമ്മാ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ പൊതുപിതാവാണെന്ന വാസ്തവം നിഷേധിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. നമ്മുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരേയും അവർവഴി നമ്മേയും മിശിഹായിൽ ജനിപ്പിച്ചതു് വി. തോമ്മായാണ്.

പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൻെറ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ച ലൂതറൻ പാഷണ്ഡതയോടുകൂടി പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ തിരുസഭയ്ക്കു് സാരമായ നഷ്ടമുണ്ടായെങ്കിലും അതിൻെറ ദിവ്യസ്ഥാപകൻ തൽപരിഹാരാർത്ഥം അതേസമയത്തുതന്നെ പുതിയ രാജ്യങ്ങളേയും പ്രേഷിതരേയും തയ്യാറാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാജ്യം ഭാരതവും, പ്രേഷിതൻ വി. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറും ആയിരുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ വേദപ്രചാരണ ശുഷ്കാന്തിയുടേയും നാനാവിധ അത്ഭുതങ്ങളുടേയും ഒരു പുനരാവിർഭാവമാണ് വി. സേവ്യർ വഴി 16–ാം നൂററാണ്ടിൽ ലോകത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്ന് വിശ്രുത പ്രാസംഗികനായ ബൂർതലു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വളരെ വാസ്തവമാണ്. വിവിധ വിജ്ഞാനീയനും വിവിധഗുണാഭിഷിക്തനും ആയ ഒരു യുവാവ് സർവ്വരോടും യാത്രപറഞ്ഞു 1541 ഏപ്രിൽ 7–ാംനു ലിസ്ബണിൽനിന്നും കപ്പൽകയറിയതോർക്കുമ്പോൾ ആരെയാണ് പുളകംകൊള്ളിക്കാത്തതു്. ആ ആദർശമൂർത്തി ഇൻഡ്യൻ കരയിൽ കാൽ കുത്തിയപ്പോൾ, പണ്ട് തോമ്മാശ്ലീഹായാൽ നട്ടുവളർത്തപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്ന ക്രിസ്തീയമത തരു വാടിത്തളർന്നിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടതു്. വിഷയലമ്പടത്വവും ജഡികഭോഗാദികളിൽ ആസക്തിയും വേദകാര്യങ്ങളിൽ ആഡംബരഘോഷവും മാത്രം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന ഭാരതജനതയെ ശരിയായി ദൈവഭയമുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രധാനമായി രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. ഒന്നാമതായി ധർമ്മപുന:സ്ഥാപനം, രണ്ടാമതായി മാനസാന്തരം. ഈശോസഭക്കാർക്ക് സഹജമായിരുന്ന മാനസിക ശാസ്ത്രനിരീക്ഷണമാർഗ്ഗേണ നിർബ്ബന്ധബുദ്ധികൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ സേവ്യർ പ്രേഷിതവര്യനായ വി. പൗലോസിൻെറ തത്വത്തെതന്നെ സ്വനിയമമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു് എല്ലാവർക്കും എല്ലാം ആയിത്തീർന്നു. യോദ്ധാവിൻെറ വിനയവും ധൈര്യവും, ആദർശപുരുഷൻെറ സത്യസന്ധതയും അദ്ദേഹം സർവ്വത്ര പ്രകടിപ്പിച്ചു. സരസവും പ്രൗഢവും ആയ പ്രസംഗങ്ങൾ മാത്രമല്ലാതെ അനുകമ്പാതരളിതമായ പെരുമാററങ്ങളും അവരുടെ വജ്രഹൃദയങ്ങളെ അലിയിക്കാൻ അദ്ദേഹം മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിച്ചു. സ്വഗൃഹങ്ങളെ കുലടാഗേഹങ്ങളാക്കിത്തീർത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും പൊതു പ്രമാണികളെയും സന്ദർശിച്ചു ധാർമ്മികബോധം അവരിൽ ജനിപ്പിച്ചു.

തെരുവിൽക്കൂടെ കൈമണിയുമായി "ഓ വിശ്വാസികളെ! ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്നേഹത്തെപ്രതി നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളേയും വാല്യക്കാരെയും വേദോപദേശപഠനത്തിന്നയപ്പിൻ" എന്നു് നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് തൻെറ സമീപത്തേയ്ക്കു് അനേകം കുട്ടികളെ ആനയിക്കുന്നതിനു് പ്രാപ്തനായിത്തീൎന്നു. വേദസംബന്ധമായി എന്തെങ്കിലും പഠിച്ചാലല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ അവർ വിട്ടുപോകുമായിരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഈ കുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തിനൊരുപകരണമായിട്ടാണു് വൎത്തിച്ചിരുന്നതു്. എവിടെയെങ്കിലും വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കു് ജനങ്ങൾ ഒരുക്കംകൂട്ടുന്നെന്നു കേട്ടാൽ വിശുദ്ധൻ ഒരുകൂട്ടം കുട്ടികളുമായി അവിടെ ചെല്ലും. ഈ കുട്ടികൾ ആ വിഗ്രഹാരാധകരെ പരിഹസിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ പ്രായംചെന്നവരായ അവർ ആ പണി ഉപേക്ഷിച്ചു് പോകുകതന്നെ ചെയ്യും. ഈ ബാലന്മാർമൂലം പ്രായംചെന്നവൎക്കും വേദോപദേശം നല്കിയിരുന്നു.

ദൈവഭക്തി മനുഷ്യനെ മ്ലാനനാക്കുന്നുവെന്നു് ഒരു തെററിദ്ധാരണ പലൎക്കുമുണ്ടു്. ഈ ധാരണ തെററാണെന്നു് വി. പൗലോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. വി. ഫ്രാൻസിസ് മററുള്ളവരോടു് സഹവാസം ചെയ്യുമ്പോഴും, അവരെ വേദകാര്യങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുമ്പോഴും ഏവരും സംതൃപ്തരായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി കഴിയുന്ന ഓരോനിമിഷവും സകലൎക്കും ആനന്ദകരമായിരുന്നുവെന്നതു് ഒരു സത്യം മാത്രമാണു്. വി. സേവ്യറിൻെറ കാലത്തു് മാൎത്തോമ്മാ നസ്രാണികളായ സുറിയാനിക്കാൎക്കു് രാഷ്ട്രീയവും ജാതീയവും ആയ കാരണങ്ങളാൽ പറങ്കികളിൽനിന്നും പല പ്രതിബന്ധങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ വി. സേവ്യർ നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരോടു അത്യന്തം അനുഭാവപൂൎവ്വം പെരുമാറുകയും അവരുടെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനുവേണ്ടി മാദ്ധ്യസ്ഥം വഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് കേരളസുറിയാനിക്കാർ എന്നെന്നും സ്മരിക്കേണ്ടതാണു്. വേണാടിനെ വടുകപ്പടയിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചതിനാൽ അദ്ദേഹം അക്രൈസ്തവരുടെ പോലും സ്നേഹബഹുമാനാദരങ്ങൾക്കു് പാത്രമാകയും "വേണാടിൻെറ രക്ഷകനായ വലിയ പാതിരി" എന്നു് വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

കേരളത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം ബീജാവാപം ചെയ്തതു് തോമ്മാശ്ലീഹായും കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുരാതനവിശ്വാസത്തെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചവരിൽ പ്രമുഖൻ വി. ഫ്രാൻസീസുമാണു്. വി. തോമ്മയുടെ അസ്ഥികളിൽ കുറച്ചുമാത്രമേ ഇവിടെ ഉള്ളുവെങ്കിലും കബറിടം മുഴുവനും നമ്മുടെ ദേശത്തുതന്നെ. വി. സേവ്യറിൻെറ വലതുകൈമാത്രമേ നമുക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഏററവും കൂടുതൽ യാത്രചെയ്തതു് തോമ്മാശ്ലീഹായാണെന്നു വി. ക്രിസോസ്തോം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ വേദപ്രചാരാൎത്ഥം വി. സേവ്യറിനോളം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആധുനികകാലത്തു് വേറെ ആരും ഉണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. വി. ഫ്രാൻസിസ് പന്ത്രണ്ടുലക്ഷത്തിൽപരം വിജാതീയരെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തിയെന്നും ഇരുനൂറിലധികം ദേശങ്ങളിൽ വേദപ്രസംഗം ചെയ്തുവെന്നും പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വേദപ്രചാരവേലയുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കാം. കരയിലും കടലിലും ആയി, ഭൂമിയെ മൂന്നുപ്രാവശ്യം ചുററുവാൻ വേണ്ട ദൂരം അദ്ദേഹം യാത്രചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുപറയുന്നു. അദ്ദേഹം പത്തുകൊല്ലം മിഷ്യൻ പ്രവൎത്തനം നടത്തി. ഇൻഡ്യയിൽതന്നെ മൂന്നുകൊല്ലം പ്രവൎത്തിക്കുകയുണ്ടായി. വി. തോമ്മാ ചീനരാജ്യത്തു് പോയതായി രേഖകളുണ്ടു്. വി. സേവ്യറിനും ചൈനയിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതു സഫലമാകുകയും ചെയ്തു. തോമ്മാശ്ലീഹാ ചൈനയിൽനിന്നും സജീവനായിതിരിച്ചെത്തി. എന്നാൽ വി. സേവ്യറിൻെറ മൃതശരീരമാണു് ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചെത്തിയതു്. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കബറിടത്തിൽ പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം സേവ്യറിനുണ്ടായി. ആ അത്ഭുതകേന്ദ്രവും വരദാനങ്ങളുടെ ഉറവിടവുമായ വി. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കബറിടംപോലെതന്നെ വി. സേവ്യറിൻെറ കബറിടവും അനുഗ്രഹകേദാരമായിനിലകൊള്ളുന്നു.

ലിസ്യൂവിലെ ലില്ലി

P. K. KURIAKOSE III B. COM.

കീർത്തണം വൈദികസ്ഥാനത്തിനായൊരു
കുട്ടിയെയെന്നു മനസ്സുമുട്ടി
ഉച്ചത്തിൽ കേഴുന്നു മാട്ടിനും നാഥനോ
ടർച്ചനയേറെക്കഴിച്ചശേഷം
കന്യാസ്ത്രീസോദരിമാർക്കൊക്കുംപോലൊരു
വന്ദ്യനാം വൈദികസോദരനെ.
വത്സരമൊന്നു കഴിഞ്ഞില്ലമാട്ടിനു
സത്സന്തതിയൊന്നു വീണ്ടുമുണ്ടായ്.
ആൺകുഞ്ഞും പെൺകുഞ്ഞും തമ്മിലെന്തന്തരം
എല്ലാരും ദൈവത്തിൻ പുത്രരല്ലെ.
വിണ്ണിൽവിരിയേണ്ടും ചെമ്പകപ്പൂവത്രേ
മണ്ണിൽ ജനിച്ചോരാപെൺകൊടിയാൾ
മൂന്നാംവയസ്സിലണഞ്ഞതേയുള്ളവൾ
നന്നായ്ഗ്രഹിച്ചു:ല്യാ നന്മതിന്മ.
ഏഴുപെൺമക്കളിലേററമിളപ്പമായ്
വാഴുവാൻ ഭാഗ്യംലഭിച്ചവളെ.
മാളികത്തട്ടിലായ്മേവിടും താതന്റെ
ചാരത്തേക്കെത്തുവാൻ കേണവളെ.
അപ്പന്റെതോളേറിയുമ്മകൾവാങ്ങവെ
സ്വപ്പൂരാനന്ദത്തിൽ താണവളെ
ബാല്യമുതൽക്കേനല്ലീശന്റെസ്നേഹത്താൽ
കല്യമാംസൂനമായ്തീർന്നവളെ.
നാഥനാമീശോയെയാരാധിപ്പാനായി
വീട്ടിലുംപീഠമൊരുക്കിയോളെ.
വീട്ടിന്നുമൂലയിൽ പോയിരുന്നെപ്പോഴും
സ്രഷ്ടാവാം ദൈവത്തെ ധ്യാനിച്ചോളെ.
ആശ്രമജീവിതം സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം
ആണെന്നുറച്ചോരു ധീരയാളെ.
വൈഷമ്യങ്ങളൊട്ടേറെവന്നിട്ടും മോദേന
ഈശോയിലാശ്രയംതേടിയോളെ.
ക്രൂശിതനാത്മാക്കൾ നേടുവതിനായി
ക്രൂശിനെപ്പുൽകിയൊരോമലാളെ.
വേഴ്ചയെത്യാഗത്തിൽമാത്രംപുലർത്തിട്ടു
താഴ്ചയിലാനന്ദംകണ്ടവളെ.
ക്ലിഷ്ടമാമുള്ളിനെ പുഞ്ചിരിപൂശിച്ചി
ട്ടിഷ്ടനാമീശോക്കുനൽകിയോളെ.
ആശ്വാസമറെറാരു ക്ലേശങ്ങൾതിങ്ങിയ
ഈശന്റെകാസാകുടിച്ചവളെ.
കാട്ടിലെലില്ലിപ്പൂപോലെനീയീലോകെ
സച്ചരിത്രമണം തൂവിയോളെ.
തുച്ഛമാംജീവിതംകൊണ്ടുനീവാനിലൊ
രുച്ചമാംസ്ഥാനത്തെ നേടിയല്ലോ.
ഏതൊരുദിവ്യമാം മാർഗ്ഗത്തിൽനാഥന്റെ
ചേതോഹരമായ പുഷ്പമായി.
ആലഘുമാർഗ്ഗമറിയുവാൻ സൽകൃത്യ
ലോലമാമാർഗ്ഗത്തിൽസഞ്ചരിപ്പാൻ
ത്രേസ്യായെ നീ കൃപചെയ്യയെന്നർത്ഥിപ്പൂ
മാനുഷലോകമിന്നാകമാനം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശവാഹകരായ ഇവർ രണ്ടുപേരും ഒരേ വിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിച്ചു; ഒരേ ക്രിസ്തീയത്വം പ്രദാനംചെയ്തു. തോമ്മാശ്ലീഹാ തുടങ്ങിയതു് വി. സേവ്യർ അനുവർത്തിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അവർ ഇരുവരും ചെയ്ത വേല ഇനിയും പൂർത്തിയാകാതെ കിടക്കയാണു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം വഹിക്കാൻ ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടവരാണു് ഓരോ കത്തോലിക്കനും. "ആത്മാക്കളെ എനിക്കുതരിക; മററുള്ളവയെല്ലാം എടുത്തുകൊൾക" എന്നാവർത്തിക്കുവാനും അതിന്നായി പ്രയത്നിക്കുവാനും, പ്രാഗത്ഭ്യമേറുന്ന പ്രയത്നശാലികളെക്കൊണ്ടു് ലോകാന്തരങ്ങൾ നിറയാനും, അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യം പരക്കെ സ്ഥാപിക്കാനും, ഓരോ കത്തോലിക്കാ യുവാവിനും സാദ്ധ്യമാകട്ടെ!

മരിയഭക്തിയും ഭാരതമാനസാന്തരവും

J. C. PAMPARA I U. C.

മറിയം; ആപാവനനാമം നാം ദിവസത്തിൽ എത്ര പ്രാവശ്യം ഉരുവിടുന്നു. എങ്കിലും ആ ദിവ്യനാഥയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളവർ അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ദൈവമാതാവ്, അമലോത്ഭവയായമറിയം; മരണാനന്തരം മൂന്നുദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ശരീരത്തോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗാരോപണം ചെയ്യു സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞി; ഇങ്ങനെ പോകുന്നു

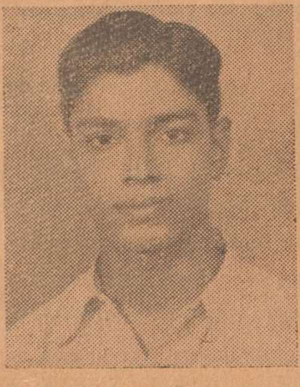

മറിയത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം. എന്നാൽ ലോകരക്ഷക്കായി ഈ നാഥ വഹിച്ചിട്ടുള്ളപങ്കിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതു് അവിടത്തെ മഹനീയതയെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കൂടുതൽ പര്യാപ്തമത്രെ. സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനുമായിരിക്കുന്ന ശ്രീയേശുക്രിസ്തു—ത്യാഗിവയ്യനായ ആ മനുഷ്യസ്നേഹി – കാൽവരിയിലെ ത്യാഗവേദിയിൽ തൻെറ ജീവനെ ബലികഴിച്ചുകൊണ്ടു ലോകരക്ഷ സാധിച്ചുവെങ്കിൽ, അതിൻെറ പൂത്തീകരണത്തിനായി അദ്ദേഹത്തോടു യോജിച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു് അവസാനംവരെ അവണ്ണനീയമായ വേദനകൾ അനുഭവിച്ച ഒരു മഹാവ്യക്തിയാണു് പ. കന്യകാ മറിയം.

പൂവ്വപിതാക്കന്മാർ നാലായിരം വഷംവരെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ദിവ്യരക്ഷിതാവു് ഈ ലോകത്തിലേക്കുവരുവാൻ തിരുമനസ്സായതു് മറിയം വഴിയാണു്. അവിടുന്നു് ആദ്യമായി ഒരത്ഭുതം പ്രവത്തിച്ചതും പ. മറിയത്തിൻെറ അഭിലാഷം അനുസരിച്ചു മാത്രമായിരുന്നു. ഒട്ടവിൽ ഈ മാതാവു് തൻെറ തിരുക്കുമാരൻെറ പീഡാനുഭവത്തിൽ ആദ്യന്തം പങ്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

അവസാനമായി ചെഞ്ചോരയിൽ മുങ്ങിയ ആ ഗാഗുൽത്തായിലെ കുരിശിൽ വച്ചു് മിശിഹാതമ്പുരാൻ തൻെറ മാതാവിനെ നമ്മുടെഏവരുടേയും മാതാവായി ഏല്പിച്ചുതരികയും ചെയ്തു. കാൽവരിഗിരിമുകളിൽ നിസ്സഹായരായി പ്രലപിച്ചുകൊണ്ടു നിന്ന തൻെറ മാതാവിനേയും അരുമശിഷ്യനായ യോഹന്നാനേയും കണ്ടിട്ടു് സഹതാപം തോന്നി അവിടുന്നു പറയുകയാണു് "സ്ത്രീയെ ഇതാനിൻെറ മകൻ(യോഹന്നാനെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു്). തൻെറ മാതാവിനെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു അവിടുന്നു യോഹന്നാനോടു് പറയുന്നു "മകനെ ഇതാ നിൻെറ അമ്മ". യോഹന്നാൻ ലോകാവസാനം വരെ ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന കത്തോലിക്കരെ മുഴുവൻ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നമ്മുടെ രക്ഷകനായ ഈശോമിശിഹായുടെ മാതാവു് നമ്മുടേയും യഥാത്ഥമാതാവായിത്തീന്നു.

യഥാത്ഥവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പരി: കന്യകയുടെനാമത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുന്ന യാതൊന്നും സഫലമാകാതെ പോകയില്ലയെന്നതിനു് തെളിവുകൾ ധാരാളമുണ്ടു്. കത്തോലിക്കസഭക്കു് പ്രബലന്മാരായ ശത്രുക്കളോടു എതിരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള ഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം ഈ നാഥ തൻെറ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അവരുടെമേൽ വഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടുത്തെ വിശിഷ്ടദാനങ്ങളായ ജപമാലയും ഉത്തരീയവും അതു മൂലം ഉണ്ടായ നേട്ടങ്ങളും തന്നെ ഇതിനുത്തമ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളല്ലയോ? എന്തിനധികം ദൂരെ പോകുന്നു, ലോകത്തിനുവരാനിരിക്കുന്ന ഭയങ്കരനാശത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു്, ഈ അടുത്തകാലത്തു തന്നെ അവിടുന്നു് ലൂർദ്ദിലും ഫാത്തിമായിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ലോകത്തിനു ന

ല്കിയ പ്രാർത്ഥനയുടേയും പരിത്യാഗത്തിന്റേയും സന്ദേശങ്ങൾ തന്നെ ഇതിനു മതിയായതെളിവാണല്ലോ. വ്യക്തികളുടെയും കുടുംബങ്ങളുടെയും പ്രത്യേക ആവശ്യങ്ങളിലും ഈ നാഥ അവൎക്ക് ഉത്തമമിത്രവും സഹായിയുമത്രെ.

നാല്പതുകോടിയിൽ പരം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ഭാരതത്തിൽ—അഹിംസയുടെയും അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെയും മഹനീയാദൎശങ്ങൾ ലോകത്തിന് പ്രായോഗികമാക്കികാണിച്ചുകൊടുത്ത ഇൻഡ്യയിൽ, സാക്ഷാൽ അഹിംസാകാരനും അക്രമരാഹിത്യോപദേഷ്ടാവുമായക്രിസ്തുനാഥന്റെ പതാകകൾ പാറാത്തതും അവിടുത്തെ ദിവ്യസന്ദേശങ്ങൾ ശ്രവിക്കാത്തതുമായ സ്ഥലങ്ങളുടെയും ആളുകളുടെയും സംഖ്യ എത്ര ഭീമമാണ്. ഈ ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും അതിനുള്ള അവസരം ലഭിക്കാത്തതുമൂലം കത്തോലിക്കാസഭയെ ആശ്ലേഷിക്കാത്തവരുമാണ്. ആരംഭവത്സരങ്ങളിൽ തന്നെ ഭാരതത്തിൽ സുവിശേഷദീപംകൊളുത്തപ്പെട്ടതാണ്. നമ്മുടെ കൎത്താവിന്റെ പന്ത്രണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഒരുവനായ വി. തോമ്മാശ്ലീഹതന്നെ കേരളത്തിലും ഭാരതത്തിന്റെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലും സത്യവേദംപ്രസംഗിച്ചതാണ്. അങ്ങനെ പഴക്കത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിലും മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയെന്ത്?.... ആരാണിതിനെല്ലാം ഉത്തരവാദികൾ?.... മഹത്തായപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പേരിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന കേരളകത്തോലിക്കർ; സംശയമില്ല. വിജ്ഞാനദീപം കാണാതെ തപ്പിത്തടയുന്ന ഭാരതത്തിലെ സഹോദരസഹസ്രങ്ങളുടെമേൽ കേരളകത്തോലിക്കർ വേണ്ടത്ര സാഹോദര്യബുദ്ധിയോടുകൂടി വൎത്തിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, പണ്ടേ, മാതൃഭൂമിയിൽകത്തോലിക്കരുടെ സംഖ്യ്യഗണ്യമായി വൎദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഇനിയെങ്കിലും നമുക്കുണൎന്നു പ്രവൎത്തിക്കാം. സത്യദൈവത്തെ അറിയാതെ നശിച്ചുപോകുന്ന ഓരോ ആത്മാവിന്റെയും ഉത്തരവാദികൾ വിദ്യാസമ്പന്നരായ കേരള കത്തോലിക്കാ യുവാക്കളാണെന്ന് നാം ഓൎക്കേണ്ടതാണ്. അതെ, ഈ ജനസഹസ്രങ്ങൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി നിലകൊള്ളുകയാണ്.

അതിനാൽ അവൎക്കു വേണ്ടി നമുക്കു പരിശ്രമിക്കാം. പാപികൾക്കാശ്രയമായ—ആശ്രിതൎക്കാലംബമായ പരിശുദ്ധ കന്യകമാതാവിൻപക്കൽ നമുക്ക് ഓടിയടുക്കാം. തീൎച്ചയായും ഭാരതത്തെ അതിമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്ന ആ മാതാവ് നമ്മെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. നിരവധിഭാരതീയൎക്ക് തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റെ തിരുരക്തത്തിന്റെ ഫലം എടുക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ പോകുന്നല്ലോ എന്നോൎത്തിട്ട് കഴിയുമെങ്കിൽ അവൾ ഇന്നു സ്വൎഗ്ഗത്തിലിരുന്ന് കണ്ണീർ പൊഴിക്കുമായിരുന്നു. അതിനാൽ നാം ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ അമ്മയെ സമീപിക്കുന്നെങ്കിൽ അവൾ തീൎച്ചയായും സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് തന്റെ സഹായഹസ്തം നീട്ടിതരാതിരിക്കയില്ല. നാം ഓരോരുത്തരും ഓരോകുഞ്ഞു മിഷനറിമാരായിത്തീരാൻ ഈനാഥയോടു നമുക്കുണൎന്നു പ്രാൎത്ഥിക്കാം. നമ്മുടെപഠനവും കളികളും നമ്മുടെ സന്തോഷവും സന്താപവും നമ്മുടെപുണ്യങ്ങളും മററെല്ലാകൃത്യങ്ങളും ഭാരതത്തിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനായി, പരിശുദ്ധകന്യകയുടെ വിമലഹൃദയംവഴിയായി നമുക്കു അവിടുത്തെ തിരുക്കുമാരന്റെ തൃപ്പാദസമക്ഷം സമൎപ്പിക്കാം. ഉത്തരീയത്തിന്റെയും ജപമാലയുടെയും തണലിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, നമ്മുടെയമ്മ, ഫാത്തിമായിൽവച്ചറിയിച്ച പ്രകാരം പ്രാൎത്ഥനയുടെയും പരിത്യാഗത്തിന്റെയും അരൂപിയിൽ നമുക്കു മുമ്പോട്ടു പോകാം. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം വിജയപ്രദമായി പരിണമിക്കതന്നെ ചെയ്യും.

'പതനത്തിനുയർച്ച'

(കുറത്തിമട്ടു്)

VARGHESE KUTTIPURAM IV B. A.

ഉദയഗിരി യരുണിമ പൂണ്ടതു
കാണ്കയാൽ പക്ഷിജാലങ്ങൾ
മധുരകളകൂജനങ്ങൾ തൂകിക്കൊ–
ണ്ടീശനെ വാഴ്ത്താൻതുടങ്ങി
ശംഖനാദങ്ങളും മണിനാദങ്ങളു
മന്തരിക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങി
ശംഖമുഖത്തുന്നു വന്നാതാം തെന്നലാൽ
സുമങ്ങൾ ചേലിൽ നിന്നാടി
ബാലനാം ഭാസ്കരൻ ചെങ്കതിർ ജാലങ്ങ
ളുതിർത്തുയർന്നു കണ്ടു്
വാപികൾ തോറിലും പങ്കജ സൂനങ്ങൾ
ചേലിൽ വിടന്നു തുടങ്ങി
എന്നിവ കണ്ടു നാണിച്ചു പനിമതി
വാനിലൊരിടത്തൊളിച്ചു.
സപ്തങ്ങളാകിനപച്ചക്കതിരകൾ
വേഗത്തിലോടിത്തുടങ്ങി
ബാലാർക്കൻ തന്നുടെ ഭാവങ്ങളെല്ലാമെ
ചാലവെമാറിത്തുടങ്ങി.

ചെങ്കതിർജാലങ്ങളല്ലവ പിന്നയോ
കല്പാന്ത വഹ്നിതൻ ജ്വാല
ദലകളോരോന്നു കഴിഞ്ഞു സൂര്യനും
ശാന്തനായിത്തീർന്നിതുമെല്ലെ
ഉഗ്രതമങ്ങളാമർക്കന്തൻബാഹുക്കൾ
മയൂഖരശ്മികളായി.
കല്ലോലമാലകൾ ചേലിൽ പരത്തുന്ന
മന്ദമാരുതനും വീശി.
ചക്രവാളത്തിന്റെ പശ്ചിമഭാഗത്തരു–
ണിമവന്നതോടൊപ്പം
പകൽമുഴവനും ഭരിച്ചഭാസ്കരൻ
ക്ഷീണത്താലബ്ധിയിൽതാണു
കിഴക്കുദേശത്തുഷസ്സ് വന്നപ്പൊഴെ
നാണിച്ചുമുഖംതിരിച്ചു
പനിമതിയിതാവിളങ്ങിനില്ക്കുന്നു
പുഞ്ചിരിച്ചാറോടുകൂടി.
ഓർക്കുകിൽ മാനുഷ്യ ജന്മമിതല്ലയോ
"പതനത്തിനൊരുയർച്ച."

PLEASE CONTACT

BHARAT STUDIO

NEAR FERRY JETTY,

Ernakulam.

WE ARE SPECIALISED FOR OUT-DOOR GROUPS OF ANY SIZE
& STUDIO PORTRAITS.

ഭക്തവത്സല

K. J. MATHEW III B. COM.

കത്തോലിക്കാ സമുദായത്തിൽ മററു ക്രിസ്തീയ സമുദായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ദൈവമാതാവായ പ. മറിയത്തെ വളരെയധികം ബഹുമാനിക്കുകയും വണങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭ എപ്പോഴും ഈ വണക്കത്തിനു പ്രോത്സാഹനം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൻെറയെല്ലാം കാരണം മറെറാന്നുമല്ല, മറിയത്തിന് അവളുടെ ഭക്തരോടുള്ള വാത്സല്യമാണ്.

പല വ്യത്യസ്ത രീതികളിലും പ. മറിയത്തിനോടുള്ള യഥാർത്ഥമായ ഭക്തി നിലവിലിരിപ്പുണ്ട് എന്നു വേദപാരംഗതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു്, ചാവുദോഷത്തിലുൾപ്പെടാതെ മാതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതമായി ജീവിച്ച്, ഒരു സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ചുമതല നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട്, പലപ്പോഴും മാതാവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതാണ്. ഈ വിഭാഗത്തിലുള്ള ഭക്തന്മാർക്ക് പ്രത്യേകതരമായ ഒരു ഭക്തി പ്രകടനങ്ങളൊന്നും മാതാവിനോടില്ല.

രണ്ടാമത്തേതു്, ദൈവജനനിയുടെനേർക്ക് അത്യധികമായ സമാദരണത്തിൻെറയും സ്നേഹത്തിൻെറയും വിശ്വാസത്തിൻെറയും മനോഭാവം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽപെട്ട ഭക്തന്മാരാണ് സാധാരണയായി വി. ജപമാല, കർമ്മല ഉത്തരീയം, സൊഡാലിററി മുതലായ മറിയത്തിൻെറ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിതങ്ങളായ സഖ്യങ്ങളിൽ ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭക്തി എപ്പോഴും ഉത്തമവും പ്രശംസാർഹവുമാണ്.

എന്നാൽ മൂന്നാമത്തേതു്, മുമ്പുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. ഇതിനു ആത്മാക്കളെ മററു സൃഷ്ടികളിൽനിന്നു മാററിനിർത്തുന്നതിനും സ്വാർത്ഥ തൽപരതയിൽനിന്ന് വിമോചിച്ച് ക്രിസ്തുവിനോടു സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനും ശക്തിയുണ്ട്. ഈ വിഭാഗത്തിൽപെട്ട ഭക്തന്മാരാണ് തങ്ങളെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി, അടിമകളുടെ നിലയിൽ മറിയത്തിനും, അവൾ വഴിയായി ഈശോയ്ക്കും കൈയൊഴിയുന്നതു്. അങ്ങിനെ അവർ പ്രവൃത്തിക്കുന്നവയെല്ലാം മറിയം വഴിയായും മറിയത്തോടുകൂടിയും ആയിത്തീരുന്നു.

ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിലുള്ള മരിയഭക്തിയുടെ പ്രേരണമൂലം നാം നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾക്കുള്ള ഫലങ്ങൾ പ. കന്യകയുടെ വിനിയോഗത്തിനായി സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ കൃത്യംവഴിയായി നമ്മുടെ മററു സകല യോഗ്യതകൾക്കുടെയും മറിയത്തെ നാം ഭരമേല്പിക്കുന്നു. പ. കന്യക അവയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി മാത്രമാണു നാം ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു്. ശുദ്ധീകര പ്രസാദവരത്തിൻെറ യോഗ്യതകളോ സൽപ്രവൃത്തിക്കായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നമുക്കു ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന മഹിമയോ മററാർക്കും കൈമാററംചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കും സൽപ്രവൃത്തികൾക്കും ഉള്ളഫലം യഥേഷ്ടം വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനും വിനിയോഗിക്കുന്നതിനുമായി അവൾക്കു നാം നല്കുന്നു. പ: കന്യകയ്ക്കു നമ്മെതന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിനുശേഷം, ഇങ്ങനെയുള്ള സൽപ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിലെ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കുന്നു.

അടുത്തതായി, മറിയത്തിന് അവളുടെ ഭക്തന്മാരോടുള്ള ഈ വാത്സല്യംകൊണ്ട് അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെന്തെന്നു നോക്കാം. മാതാവിനോടുള്ള വിശ്വസ്തത വഴിയായി, ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിനും മറിയത്തിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം നമ്മിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനും നമ്മുടെ

രണ്ടു താതന്മാർ

(VARGHESE)

ഭാരതഭൂവിന്നു വിശ്വാസവിജ്ഞാനം
പാരം പ്രഥമമായോതീടാനായ്
ത്യാഗത്തിൻമൂർത്തിയാം ക്രിസ്തുവിൻ ശിഷ്യരിൽ
ത്യാഗിയായ്ത്തീർന്നല്ലോ 'തോമ്മാതാതൻ'
ദൂരതയേറിടും ഭാരത ഭൂമിയിൽ
വന്നു, വസിച്ചു, മരിച്ചുതാതൻ.

ക്രിസ്തുവിന്നുത്ഥാനം വിശ്വസിച്ചീടുവാൻ
ക്രിസ്തുവേകണ്ടിട്ടു സ്പർശിയ്ക്കേണം
എന്നുള്ളശാഠ്യത്തെ നീക്കി, വിശ്വാസത്തെ
മുന്നമേപ്പോലെ കരുത്താക്കുവാൻ
അവിശ്വാസി എന്നൊരു നാമദാനത്താലാ-
വിശ്വാസശ്രേഷ്ഠനു കാണപ്പെട്ടു.

ആശയാൽതേടുന്ന ശാന്തസാഗരമാം
വിശ്വസ്നേഹിതൻെറ മാർവ്വിടത്തെ
കേട്ടു, കണ്ടു പിന്നെ തൊട്ടുവിശ്വസിച്ചു-
ണ്ടാർത്തനായ് വീണു കരഞ്ഞു താതൻ

തന്നുടെ വിശ്വാസദീപത്തെ ചിന്തുവാൻ
തന്നുടെ രക്തത്തെ ചിന്തിയല്ലോ
എങ്കിലും താതാ നിൻ വിശ്വാസദാർഢ്യത്തെ
നിത്യവുംപാടി പുകഴ്ത്തും ഞങ്ങൾ.
നൂറാണ്ടുപത്തും പിന്നഞ്ചും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ
ഉത്തമപിൻഗാമി വന്നുചേർന്നു.
ലോകംമുഴുവനും നേടിയാൽത്തന്നെയു-
മാത്മാവിൻ "നാശ"ത്തിൽതീർന്നതെല്ലാം
എന്നുള്ള സൂക്തികരതത്തെപിഞ്ചെന്നു
ധന്യനായ്ത്തീർന്നൊരു 'ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ'
ആത്മാക്കളെത്തേടി ഭാരതത്തിൽവന്നു
വിശ്വാസദീപത്തിനെണ്ണവീഴ്ത്തി.
വിശ്വാസംകാരണം തന്നുടെ ജീവനാ-
വിശ്വാസിത്തോമ്മായെപ്പോലെയേകി.
ക്രിസ്തുവിന്നുത്തമ ശിഷ്യരെന്നുള്ളൊരു
നിസ്തുല്യനാമവും പേറിക്കൊണ്ടു്
നിത്യവും ദാനങ്ങൾ വർഷിയ്ക്കും താതരെ
മേൽക്കുമേൽവാഴ്ത്തുമീമക്കൾ ഞങ്ങൾ.

രക്ഷിതാവിൽ ആനന്ദിക്കുന്നതിനും നമുക്കു സാധിക്കുന്നു. വി. ആംബ്രോസിൻെറ വാക്കുകളിൽ, "കർത്താവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിനു മറിയത്തിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം ഓരോരുത്തനിലും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ, ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നതിനു മറിയത്തിൻെറ ആന്തരിക ചൈതന്യം ഓരോരുത്തനിലും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ".

മരിയഭക്തി വിശ്വസ്തമായി പരിശീലിക്കുകയാണെങ്കിൽ സംഖ്യാതീതങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ, അതു് ആത്മാവിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായതു്, ഈ ലോകത്തിൽവച്ചു തന്നെ നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ മറിയത്തിൻെറ ജീവിതരീതിയെ രൂഢമൂലമാക്കുന്നു എന്നതാണു്. എന്നാൽ മറിയം അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു് ആന്തരിക ജീവിതത്തിലാകയാൽ അതാതു ആത്മാവിനുപോലും അവ അജ്ഞാതങ്ങളാണു്.

വി. മറിയം, അവൾ സ്നേഹിക്കുന്ന ഏതൊരാത്മാവിലേക്കും സുകൃതകൃത്യങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ്ണ ഫലപ്രാപ്തി കൈവരുത്തുന്നു. നമ്മുടെ ആത്മാക്കൾ ക്രിസ്തുവിൽ നിവസിക്കുന്നതിനു ഇടവരുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ള മറിയത്തിൻെറ സഹായം നമ്മിലോരോരുത്തരിലും ഉണ്ടാകുന്നതിനു ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. പ. മറിയം നമ്മെ ഏവരേയും ദൈവത്തിൻെറ ഇഷ്ടസന്താനങ്ങളാക്കിതീർക്കുന്നതിനു സദാ സന്നദ്ധയാണു്. ഇങ്ങിനെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളെ സദാ ജാഗരൂകയായി അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാതാവിൻെറ അടുക്കൽ നാം ഏവരും നമ്മളെതന്നെ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അവിടുത്തെ മാദ്ധ്യസ്ഥം അപേക്ഷിക്കണം. ലോകശാന്തിക്കുവേണ്ടി എല്ലാവരും അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു് കത്തോലിക്കരായ നാമേവരും, പ. മറിയം ലൂർദ്ദിലും ഫാത്തിമായിലുംവച്ചു നല്കിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് പ്രവൃത്തിച്ചാൽ നിത്യശാന്തി ലഭിക്കും.

ചുരുളുവിടർത്തു!

ആലുവാ, പി. ററി. ജോസഫ്

(രണ്ടു വർഷങ്ങളിലൂടെ ചുരുളുകളായി കിടക്കുന്ന ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഒന്നെത്തിയ ശേഷം, അനുഭവത്തിൽ മുക്കിയ തൂലിക ചലിക്കുകയാണ്, ഒരു ലേഖനമത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നേടിയ, ഈ കലാസൃഷ്ടിയിൽ.

—പത്രാധിപർ)

ഇന്നലെ, ഇന്ന്....

മനുഷ്യൻ കാട്ടുമൃഗത്തിന്റെ സഹചാരി സ്ഥാനമുപേക്ഷിച്ചശേഷം ആദ്യമായി നോക്കിയതു് താനുൾപ്പെട്ട സമൂഹത്തിലേക്കാണ്. ഇതിൽനിന്നാണ് വ്യക്തിപരമല്ലാത്ത, സാമൂഹികമായ ഒരു ചുററുപാടുകൂടി വഹിക്കുവാൻ ഓരോ മനുഷ്യനും പ്രേരണയുണ്ടായതു്.

സ്വയം ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയുടെ രൂപം പൂണ്ട മനുഷ്യന്റെ നില്പ്, "ഇന്നി"ന്റെ കല്പടിയിലാണെന്നു് പറയാറുണ്ടു്. ഭൂതകാലത്തെ അപജയങ്ങളുടെ നിഴൽ കാണുകപോലും അവനസഹ്യമാണ്. ഇതിനെ ഒരു നിസ്സഹായാവസ്ഥയായി വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽത്തന്നെ അവന്റെ ഓരോ പരമാണുവിലും കുടികൊള്ളുന്ന ഉൽക്കർഷേച്ഛയെ പരാമർശിക്കാതിരിക്കുക അസാദ്ധ്യവുമാണ്. ഇത്രയും പരമാർത്ഥമാണെങ്കിൽ, ഭാവിയിലെ ജീവിത സമരത്തിനു കോപ്പുകൂട്ടുന്ന വർത്തമാനകാലത്തിലെ നേട്ടങ്ങളിലേക്കും കോട്ടങ്ങളിലേക്കും ശ്രദ്ധതിരിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചിന്തയുടെ മന്ത്രിസഭയെ, ചർച്ചകൾ തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുവാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടു വർഷത്തെ നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങൾ നല്കുന്ന പാഠങ്ങൾ സസൂക്ഷ്മം പഠിക്കുക. നാളെകളിലെ സാമൂഹ്യജീവിതക്രമത്തിനു അടിത്തറ കെട്ടിയ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതത്തിലേക്ക്—അതിന്റെ ഗുണാഗുണങ്ങളിലേക്ക്—നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ തിരിക്കുക.

മൂന്നു മനുഷ്യർ

പൂക്കളും പൂഴിമണ്ണുമായി കളിച്ചു ഹൃദയംതുറന്നു ചിരിക്കുന്ന പൈതൽ; പരീക്ഷകളെ ഭയന്നു്, പുസ്തകസഞ്ചി തോളിൽ തൂക്കിയിട്ടു പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കു പോകുന്ന കുമാരൻ, അഥവാ യുവാവ്, മൂന്നു കാലുകളിൽ തകർന്ന ശരീരപഞ്ജരം താങ്ങിപ്പിടിച്ചു് അനന്തതയിലേക്കു നോക്കി മന്ദംമന്ദം നടന്നുമറയുന്ന വൃദ്ധൻ—ഇവർ മൂവരും മൂന്നു തലമുറകളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. പനിമതിയെപ്പോൽ ശോഭചൊരിഞ്ഞു് സദാ ആനന്ദോത്സവം ആഘോഷിക്കുന്ന 'ഭാഗ്യകുമാരി'യുടെ സവിധത്തിലേക്കയക്കുക ആ മൂന്നു മനുഷ്യരെ. ആർ വരിക്കപ്പെടുമെന്നറിയാമോ? തേൻകൂട്ടിലേയും ഫാക്ടറിയിലേയും പാടത്തേയും അദ്ധ്വാനശീലത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണമായ കുമാരനെ! സദാ സഹജരുമായി തോളുരുമ്മിക്കഴിയുന്ന ഹോസ്റ്റൽവിദ്യാർത്ഥിയെ!!

ആശയങ്ങൾ ഉരുകിച്ചേരുന്നു!

സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രബലമായ പുരോഗമനത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കല്ല് ചരിത്രസത്യമായ ആശയ സംഘട്ടനമാണ്. ഈയുള്ളവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതത്തിന്റെ ധീരമായ നേട്ടങ്ങളിലൊന്ന് അതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ പൊരുത്തമില്ലാത്ത വിവിധ മനോഗതികളും ജീവിതരീതികളും തോളുരുമ്മിക്കഴിയുന്ന അത്ഭുത രംഗം ഹോസ്റ്റലിലെ ജീവിതവേദിയിൽ വ്യക്തമായിക്കാണാവുന്നതാണ്. ആശയ സംഘ

ട്ടനം നവീനമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ കളമൊരുക്കുമെന്ന ന്യായയുക്തമായ വിശ്വാസമാണ് ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നടിസ്ഥാനം. ഒരുവൻ അവന്റെ സഹജനിൽനിന്നും കായിക മാനസിക വശങ്ങളിൽ കാര്യമായ വ്യത്യാസമാണ് കൈയ്യടക്കിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശവുമില്ല. അന്യരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളിലേക്കും മാനസിക പ്രവണതകളിലേക്കും മനസ്സുതിരിയ്ക്കുവാനുള്ള ആസക്തി ഇതു മൂലം മാത്രമാണ് സിദ്ധിക്കുക. അന്യരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളിലേക്കും മാനസിക വ്യാപാരങ്ങളിലേക്കും ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുവാൻ ആഗ്രഹമില്ലാത്തവരെ സൃഷ്ടിച്ചുവിടുന്ന ഒരു സമുദായമാണിന്നുള്ളതു്. ഇവ്വിധമുള്ള ഒരു തരം സ്വാർത്ഥതയെ തലയിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് നടക്കുവാൻ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം അനുവദിക്കുകയില്ല. മുഖം വീർപ്പിച്ചു് മൗനിയായിക്കഴിയുന്ന ഒരു കുമാരനെ അതിന്റെ നാലുകെട്ടിനുള്ളിൽ നാം കാണുകയില്ല. അഥവാ ആരെങ്കിലും അതിനുദ്യമിക്കുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ മുൻപുപറഞ്ഞ ആ സംഘട്ടനം അവയെയെല്ലാം കടപിഴുതെറിയുകയും ചെയ്യുകൊള്ളും. വൈവിധ്യങ്ങളുടെ കേളീരംഗമായ ആ ജീവിതം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് വിരുദ്ധതകളുടെ മംഗളകരമായ സമാപനത്തിലേക്കാണ്. സാമൂഹ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു വാസത്തിനല്ലാതെ ആ പര്യവസാനത്തിനുള്ള കരുത്തുമില്ല. ഭാവിയിൽ വരുവാനിരിക്കുന്ന ആ മഹത്തായ ലോക ജീവിതത്തിന്റെ റിഹേഴ്സലായ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം സമർപ്പിക്കുന്ന മനോഹരമായ പാരിതോഷികം ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നല്ല! അങ്ങനെ പഴമയുടെ വാറോലക്കെട്ടുകളെ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ടു്, സംഘട്ടനങ്ങളിലൂടെ, ഈ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിലെ പരിശുദ്ധമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ തലമുറകൾ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയത്രെ!

ഹൃദയം സംസാരിക്കുന്നു

സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കുവാനും തദനുസരണമായി പ്രവർത്തിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം നമുക്കുണ്ടു്. ഈ ജന്മാവകാശം നാമറിയാതെതന്നെ പലപ്പോഴും നീറിപ്പുകഞ്ഞു പോവുകയാണ്. ഈ പാപ്പരത്തം അതിന്റെ വികൃതരൂപം ധരിക്കുന്നതു് വീട്ടിലെ നാലുകെട്ടിനുള്ളിൽ വച്ചാണ്. നമ്മുടെ അന്തരാത്മാവിനോടു് ഒട്ടിച്ചേർന്നു് കിടക്കുന്ന സദ്പ്രചോദനങ്ങൾ നിർവീര്യമാകുന്നതു് പലപ്പോഴും വീട്ടിൽവച്ചാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ലാളനകളോടെ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പരസ്യ ജീവിതങ്ങൾ പാറകളിൽത്തട്ടിപ്പിളർന്നു പോകുന്നു. സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ രാഹിത്യമാണ് ഈ ദുരന്തത്തിന്റെ നിദാനം. ഇതു സാമാന്യതത്വമാണ്! വ്യക്തിത്വത്തെ പരിരക്ഷിക്കുവാൻ ഏറ്റവും ഉതകിയ മാർഗ്ഗം സ്വയം പ്രബലമായ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ഘടകമാവുകയാണ്. അയൽക്കാരനിൽ നിന്നും പൂർണ്ണമായി വിഘടിപ്പിച്ചെട്ടത്ത ജീവിതം മാനുഷിക ശക്തികളാൽ പ്രേരിതമാവുകയില്ല തന്നെ.

ഏറെക്കാലത്തേയ്ക്കു് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ ചിന്തകൾ രണ്ടാമതു് തളിരെടുക്കുന്നതു് ഹോസ്റ്റലിൽ വച്ചാണ്. നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരുടെ മുമ്പിൽ വച്ചു് ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിൽ കുമ്പിക്കിടന്ന പ്രചോദനങ്ങൾ ഉയർന്നുയർന്നു വരുന്നു. സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തികാദി മണ്ഡലങ്ങളിൽ നമുക്കുള്ള അഭിപ്രായഗതികളെ നിരത്തി വയ്ക്കുവാൻ പറ്റിയ ഒരു സാഹചര്യം അങ്ങനെ കരഗതമാകുന്നു. ഇനി സ്വയം ചോദിക്കുക, നമ്മുടെ വാദമുഖങ്ങളെ നാം പരമാവധി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ തത്രപ്പെടുന്നില്ലേ എന്നു്.

സേവനത്തിന്റെ മറ്റൊലി

സഹോദരന്റെ കഷ്ടപ്പാടിൽ നിന്നാണല്ലോ സേവനോത്സുകത കുമ്പെടുക്കുന്നതു്. സഹചാരിയുടെ ദുരന്തങ്ങളിൽ സഹതാപം പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ മനുഷ്യരുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജീവത്യാഗം കഴിഞ്ഞാൽ, നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനമാണ് വിശുദ്ധമായ സൗഹൃദത്തിന്റെ ഏറ്റവും വ്യക്തമായ അടയാളം. ഹോസ്റ്റലിലെ ജീവിതമണ്ഡലത്തിൽ സേവനത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ ഒട്ടും വിരളമല്ല. വിശാലമായ ലോകജീവി

തകാലത്തിലെന്നപോലെതന്നെ, ഈ അന്തരിക്ഷത്തിലും ഗുണബാധിതനോ രോഗബാധിതനോ ആയ ചങ്ങാതികൾ നമ്മെ നേരിടാറുണ്ട്. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വെറുംകയ്യോടെയിരിക്കുവാൻ ആരാണു തുനിയുക? പട്ടിണിയനുഭവിക്കുന്ന ജനസാമാന്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഓരോ സാമൂഹ്യസേവകരായി തീരേണ്ടവരാണ് നാം. ആ പ്രവൎത്തനങ്ങൾക്കു കളമൊരുക്കേണ്ടതു് ഇക്കാലത്താണ്. ഹതഭാഗ്യരായ മൂകലക്ഷണങ്ങളുടെമേൽ അനുകമ്പ തോന്നിയതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല; പ്രവൎത്തനമാണാവശ്യം. അവശതകളേയും അസമത്വത്തെയും വേരോടെ പിഴുതുകളയുവാൻ ഉൗററംപോരുന്ന ധീരമായ ഉൾക്കളങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാവണം. സേവനപ്രബുദ്ധതയുടെ ഇരിപ്പിടമായ ഒരു ഹൃദയത്തിൻെറ നിൎമ്മാണം സാധിക്കേണ്ടതു് ഇവിടെവച്ചാണ്. ഈ സുവൎണ്ണാവസരത്തെ വൃഥാവിലാക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നാം സ്വയം നിരീക്ഷിക്കുക.

നമ്മുടെ അകതാരുകളിൽ ബീജാവാപം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യബോധമാണ് സഹോദരങ്ങളുടെ ജീവിതങ്ങളുമായി സേവനത്തിലൂടെ ഇഴുകിച്ചേരുവാൻ നമുക്ക് പ്രേരണ നല്കുന്നതു്. ആ അവസരത്തിൽ അവരുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനങ്ങൾകൂടി നമുക്കു കേൾക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഉപബോധ മനസ്സിലെ നേരിയ ചലനങ്ങൾകൂടി ദൃഷ്ടിയ്ക്കു വിഷയീഭവിപ്പിക്കാൻകഴിയും. ഇങ്ങനെ സൗഹൃദത്തിലൂടെ ഹൃദയങ്ങൾ ഒട്ടിച്ചേരുമ്പോൾ മനുഷ്യത്വത്തിൻെറ മാലാഖാമാർ ചിറകുവിടൎത്തുന്നു. സമൂഹത്തിൻെറ ഒന്നടങ്കമുള്ള മാനസിക പ്രവണതകൾ ഈ ശക്തിയുടെ ആഘാതമേററ് ക്രമാനുഗതമായി വികസിക്കുന്നു. വരുവാനിരിക്കുന്ന ഭാസുരമായ ഭാവി അതാ നമ്മെ കൈമാടി വിളിക്കുന്നു!

ചൎച്ചകൾ--മത്സരബുദ്ധി

സാമുദായിക മത്സരങ്ങളിൽ തലയിടുന്നതു് ഹോസ്റ്റൽ വിദ്യാൎത്ഥിയ്ക്കു് യോജിച്ചതല്ലെന്നുവന്നാൽ അവനെ കാത്തിരിക്കുവാൻ പണിപ്പെടേണ്ടതു് ക്രമാനുഗതവും ലാഘവതരവുമായ അനുദിന പഠനമായിരിക്കണം. ഹോസ്റ്റലിൻെറ ഭിത്തികൾപോലും തൽക്കാര്യങ്ങൾക്കായി സൗകൎയ്യങ്ങൾ പ്രദാനംചെയ്യുന്നുണ്ടു്. കാശിനുകൊള്ളരുതാത്ത ഗ്രന്ഥപ്പുഴുക്കൾ ഉടലെടുക്കുന്നുവെന്നല്ല അതിൻെറ അൎത്ഥം. സാമൂഹ്യവാസത്തിന്, മററന്തിനേയും പിന്നിട്ടിരിക്കുന്ന ഹോസ്റ്റലിലെ ജീവിതം നിരുപയോഗപ്രദമായ കൂപമണ്ഡൂകങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുകയില്ല. വിശകലനത്തിനും ചൎച്ചാരീതിയിലുള്ള പഠന സമ്പ്രദായത്തിനും യോജിച്ചവിധത്തിലുള്ള ഒരു സംവിധാനത്തിൻെറ ആസ്തിക്യം മാത്രമായിരിക്കണം അതിൻെറ യഥാൎത്ഥകാരണം. ക്ലാസിൽവെച്ച് വാദ്ധ്യാരു് മണ്ടയിലടിച്ചുകേററുന്ന പല കാൎയ്യങ്ങളും നിരുപാധികം മറുചെവിയിലൂടെ പുറത്തുപോകാനേ ഇടയുള്ളു. ഈ പ്രായോഗിക തകരാറിനെ അതിവിദഗ്ദ്ധമായി പരിഹരിച്ചെടുക്കുന്നതു ഹോസ്റ്റലിലെ ശബ്ദായമാനമായ അന്തരീക്ഷമല്ലെങ്കിൽ മറെറന്താണ്? ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വെറുതെ പാരായണം ചെയ്തതുകൊണ്ടു് സാധാരണതോതിൽ മൂളയുള്ളവന് ഒരു ചുക്കും കിട്ടാനില്ല. വിശകലന പഠനം മാത്രമാണതിനുപകരിക്കുക. ഇത്തരത്തിലുള്ള ചൎച്ചകൾ നമ്മുടെ ബോധത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പുറമേ നിൎമ്മാണാത്മകമായ ഒരു പ്രഭാവംകൂടി ചെലുത്തുന്നു. അനുകരണാൎഹമായ ഒരു മാത്സൎയ്യബുദ്ധി പകൎത്തുന്നതിന്നുകൂടി ഇതു സഹായകമായി ഭവിക്കാറുണ്ടു്. "അഹമഹമികയാ ബോധം" ബുദ്ധിപരമായ സവിശേഷതകളെ പുലൎത്തുന്നതുകൂടാതെ ഉണൎച്ചകൾക്കു പുതുജീവൻ നല്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം, ഈ വസ്തുതയെ ആസ്പദമാക്കി നോക്കിയാൽ, എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും ഒരു പുതിയ അനുഭവമാണ്: ഈ മാത്സൎയ്യബോധത്തെ ഹനിക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രമേ പുതുവീൎയ്യമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു മാനവസമുദായ നിൎമ്മാണകൎമ്മത്തിൽ നാം വിജയിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ സവിശേഷതയെ മൂളയിലെ നുള്ളിക്കളയാതിരിക്കുവാൻ നാം സദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

കലാതപം

നമ്മിലെ കലാബോധം നിൎജ്ജീവമായിട്ടുറയിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലത്തിലാണ് നമ്മൾ ഹോസ്റ്റ

ക്ഷിൽ വന്നുചേൎന്നതു്. അനുയോജ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളുടെ അഭാവമായിരുന്നു അതിനുകാരണം. പ്രതിലോമപരമല്ലാത്ത ഈ ജീവിതം ഈ തുറയിലും ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായംകൂട്ടിച്ചേൎക്കുവാൻ ഉപകരിച്ചില്ലേ എന്നാണു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്. ഭൂതകാലത്തെ കഥകളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ "ഉവ്വു്" എന്നൊരു പ്രത്യുത്തരം മാത്രമേ അവശേഷിക്കുകയുള്ളു. ഹോസ്റ്റലിലെ സ്വച്ഛമായ വായു ശ്വസിക്കുമ്പോൾ നമ്മിലെ കലാത്വം നമ്മോടുചോദിക്കാതെതന്നെ ഉയൎത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്നു. ഹൃദയഭിത്തിയോടു ഒട്ടിച്ചേൎന്നുകിടക്കുന്ന കലാ സൗഭാഗ്യത്തെ നാലുപേരുടെ മുമ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അലസതാബോധം തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണു്. എന്നാൽ കൂട്ടുകാരോടുകൂടിയുള്ള ഈ ജീവിതം ആ സങ്കോചത്തെ നിശ്ശേഷം മായ്ച്ചുകളയുന്നു. അങ്ങനെ, എന്റെ നോട്ടത്തിൽ ഭാവിയിലെ കലാകാരന്മാരെ—എഴുത്തുകാരും സംഗീത വിദ്വാന്മാരുമുൾപ്പെടെ—അതിവിദഗ്ദ്ധമായി മെരുക്കിയെടുക്കുന്ന ഒരു കലാകളരിയായിത്തീൎന്നിരിക്കയാണു്, ഹോസ്റ്റൽ.

ജീവിതത്തിന്റെ ആകൃതി

സമയനിഷ്ഠ പാലിക്കുന്നതിൽ മുമ്പന്മാരായ വെള്ളക്കാരെ അക്കാൎയ്യത്തിൽ കണ്ടുപഠിക്കണമെന്നു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കൃത്യനിഷ്ഠയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീൎത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ ആശാന്മാർ തിരുകിക്കയെറ്റിയിട്ടുമുണ്ടു്. പക്ഷെ അതിന്റെ പ്രായോഗികരൂപം ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതക്രമത്തിൽ മാത്രമാണു നാം കാണുക. കൃത്യചിന്തയില്ലാത്ത ഒരു വിദ്യാൎത്ഥി എങ്ങനെ ഭാവിയിൽ വിവേകമതിയാകും? നിത്യജീവിതത്തിനു് നിയതമായ ആകൃതി കൊടുക്കുന്നതിൽ ഏററവുമധികം സഹായകമാകുന്നതു് ചെറുപ്പത്തിലെ ശീലിക്കുന്ന ഈ നല്ല പ്രകൃതമാണു്. ജീവിതത്തെ സാൎത്ഥകമാക്കിപ്പരിണമിപ്പിക്കാൻ ഹോസ്റ്റൽ കോഡിലെ ക്രമീകൃത പരിപാടികൾ വളരെയേറെ പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. നന്നായി ആരംഭിക്കുന്ന ദിനപരിപാടികൾ ശുഭകരമായി പൎയ്യവസാനിക്കുന്നു എന്ന ചൊല്ലു് ഈ അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നു. കൃത്യനിഷ്ഠയും സമയ നിഷ്ഠയും പാലിക്കാൻ മനസ്സുവെയ്ക്കാത്ത ഒരുവൻ ഭ്രാന്തൻ നായയെപ്പോലെയാണു്. മറിച്ചു് ഗുണവാനായ മനുഷ്യൻ നിയതമായ പരിപാടികൾ നിരത്തിവച്ചു് പ്രഭാതംമുതൽ പ്രദോഷംവരെയും പ്രദോഷംമുതൽ പ്രഭാതംവരെയും സ്വയം ഭംഗിയായി നിയന്ത്രിക്കുന്നു.

വഴിത്തിരിവു്

യഥാൎത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം അധഃപതിച്ചു് നിയന്ത്രണാതീതമായ ദുരവസ്ഥയിലേക്കു പായുന്നമാതിരി, സാധാരണ ഗതിയിൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമായ ഹോസ്റ്റലിലെ ജീവിതകേദാരം നശിച്ചുപോകുന്നതിനുമിടയാകാറുണ്ടു്. എങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം മറച്ചുപിടിക്കുവാനാവതല്ല. ഗുണഗണങ്ങളുടെ തീവ്രമായ പ്രകാശ ധോരണിയിൽ ദോഷാരോപണങ്ങൾ ജ്വലിച്ചു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു തല്ക്കാരണത്താൽത്തന്നെ, അവയെച്ചൊല്ലി വിലപിക്കുന്നതു അനാവശ്യമാണെന്നാണു് ഇതെഴുതുന്നവന്റെ സ്വതന്ത്രമായ അഭിപ്രായം.

നമ്മിലുള്ള നിരവധി ദുൎവ്വാസനകളെ ഈ ജീവിതം വളൎത്തിയെടുക്കുന്നില്ലേ എന്നു് സയുക്തികം ന്യായവാദം ചെയ്യാവുന്നതാണു്. അതിനു് സമാധാനവും നല്കാനുണ്ടു്, വയലുപോലെ വിരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ലോകരംഗത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ റിഹേഴ്സലായ ഹോസ്റ്റൽവാസം ഒരുകാലത്തും ദുരാവേശങ്ങളേയും ചായ്‌വുകളേയും പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയില്ല. പ്രത്യുത, മനുഷ്യസഹജമായ ദൗൎബ്ബല്യങ്ങളെ അകററുവാനേ അതു ശ്രമം ചെയ്യുന്നുള്ളു. വ്യക്തിഗതമായ വികാര സാന്ദ്രതയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന അധമമായ പ്രേരണകൾ അസന്മാൎഗ്ഗികത്വത്തിലേക്കു് ഒരു "ദുൎഗ്ഗതിക്കാരനെ" തള്ളിയിട്ടെന്നു വന്നേയ്ക്കാം. എന്നാൽ അതു് ഹോസ്റ്റലിലെ സംഘാത ജീവിതത്തിന്റെ പിശകല്ല. മാനസികമായ ആരോഗ്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ശക്തമായ ഔഷധങ്ങൾ ഇവിടെ വിരളമല്ല. ഉപദേശ നിൎദ്ദേശാദിരൂപങ്ങളിലുള്ള പ്രചോദനങ്ങളും അസാമാ

(ശേഷം 38-ാം പേജിൽ)

ചെറുകഥ

"ഡിററൻഷൻ"

(FRANCIS C. P.)

ഞാൻ ഉൽക്കണ്ഠയോടെ അക്ഷമനായി കാത്തുനിന്നു, നിമിഷങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി. ആകെ എനിക്കൊരു വിഭ്രാന്തി. തല പതുക്കെ കറങ്ങുന്നതുപോലെ എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ഞാൻ കാത്തുനിന്നു. എനിക്കൊരു നേരിയ വിയപ്പ്.

പയ്യൻ ഓടി അടുത്തു. ആർത്തിയോടെ പത്രം ഞാൻവാങ്ങി. എൻെറ കണ്ണുകൾ ആ പത്രത്തിൽക്കിടന്നു പരക്കം പാഞ്ഞു. ഒടുവിൽ "എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സി. പരീക്ഷാഫലം". എന്ന വെണ്ടയ്ക്കാ അക്ഷരങ്ങൾ എൻെറ കയ്യിലിരുന്ന പത്രത്തെപോലും വിറപ്പിച്ചു. ഞാൻ പംക്തികളിലൂടെ നീങ്ങി. അവസാനം "എസ്സ്. പി. എച്ച്. എസ്സ്. കുമ്പളങ്ങി" എന്നു ഞാൻ കണ്ടു. എൻെറ ഹൃദയസ്പന്ദനം അതിൻെറ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തി. എൻെറമുഖത്തൊരുതുള്ളിരക്തംഇല്ലാതായി. എങ്കിലും, ഒന്നാംക്ലാസിൽ ഒന്നാമത്തെ നമ്പറായിരുന്നെൻെറതു് '22303'. ഇതു കണ്ടതോടെ ഞാനെന്നെത്തന്നെ മറന്നു. അടുക്കളയിലേയ്ക്കോടി അമ്മച്ചിയുടെ അടുക്കലെത്തി. ഞാൻ വിറക്കുന്ന സ്വരത്തിൽപ്പറഞ്ഞു. "അമ്മച്ചീ! എനിക്കു് ഒന്നാംക്ലാസ്". അമ്മച്ചി അടുത്തുവന്നെൻെറ കൈകളെടുത്തു ചുംബിച്ചു. എൻെറ ശരീരത്തിലൊരു കുളുർമ്മ പകന്നു.

* * *

അന്നു് ഞങ്ങളെല്ലാം അത്താഴത്തിന്നിരിക്കുകയാണു്. എൻെറ ഹൃദയത്തിൻെറ തുടിപ്പടങ്ങിയിട്ടില്ലായിരുന്നു. അമ്മച്ചിയും, അപ്പച്ചനും, പറഞ്ഞ ഓരോ ഓമന വാക്കുകളും എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദത്തിൻെറ കോളിളക്കങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ഒടുവിൽ അപ്പച്ചൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു "ഫ്രാൻസീസ്, ഇനി, പഠിനം നിറുത്തി എൻെറകൂടെ നടന്നു ജോലി എടുത്താൽ മതിയാവും".

പക്ഷെ പച്ചക്കള്ളത്തരം പറഞ്ഞതായിരുന്നു അപ്പച്ചൻ. ഞാൻ അർദ്ധോക്തിയിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു. "ഇനിയുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ചാൽ മതി". പക്ഷേ അപ്പച്ചനും, അമ്മച്ചിയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കാരണം ഞാൻ മാത്രമാണു് ആകെക്കൂടിയുള്ള ഒരു മകൻ.

* * *

അങ്ങിനെ മോഹനദിനങ്ങൾ പറന്നകന്നു് പൊൻകിനാവുകളുമേന്തി. എൻെറ ഹൃദയത്തെ ഞാൻ അടക്കിനോക്കി. പക്ഷേ എന്നിൽ സദാ ആനന്ദം ഓളംവെട്ടിയിരുന്നു. മോഹനസ്വപ്നങ്ങൾ, ഒടുങ്ങാത്ത ആശകൾ, കാരണം ഒരാഴ്ചകഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ കോളേജുകുമാരനാകും. അന്നു് ഞാൻ വെറും ഫ്രാൻസിസല്ല. സീ. പി. ഫ്രാൻസീസ് ഫസ്റ്റ് യു. സി.

ആ ആഴ്ചയും കഴിഞ്ഞു. ഇന്നെൻെറ താമസം ഹോസ്റ്റലിലാണു്. പത്തെമ്പതു വരുന്ന ഞങ്ങളുടെ സംഖ്യയിൽ എനിക്കൊരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. കാരണം "ഞാൻ മാത്രമായിരുന്നു ആ ഹോസ്റ്റലിൽ "ഡിസ്റ്റിൻക്ഷൻ" വാങ്ങിച്ചു എണ്ണപ്പെട്ടപുള്ളി.

നവ്യതകൾ എന്നെ അലട്ടി. എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ പുതുമയും പഴമയും തമ്മിലൊരേറ്റുമുട്ടൽ പഴയ എൻെറ ഗ്രാമീണജീവിതമല്ലിതു്. എങ്ങോട്ടുതിരിഞ്ഞാലും നവത്വംനിറഞ്ഞ സംഭവപരമ്പരകൾ.

എനിക്കാകെ ഒരു പുതുമ സിദ്ധിച്ചു. കാരണം എങ്ങോട്ടുതിരിഞ്ഞാലും, സിഗ്രററ്, പൌഡർ, ഹെയറോയിൽ, ഫുൾപ്പാൻഡ്, ബുഷ്ക്കോട്ട് എന്നുവേണ്ട എല്ലാം, എല്ലാം. ഞാനും ഒരു കൊടിച്ചിപ്പട്ടിയുടെമാതിരി ഇവയുടെ പിറകെ നടന്നു തുടങ്ങി.

അന്നൊരു ദിവസം ഞാൻ വെറുതേ മുറിയിലിരിക്കുകയാണ്. ആദ്യദിവസങ്ങളായതുകൊണ്ട് കുറച്ചു ലജ്ജയും ഒട്ടുംകുറവല്ലാതെ അഭിമാനവുമുണ്ട്. ജോസഫ് വന്നുവിളിച്ചു. "താൻ വരുന്നോടോ മാററിനിയ്ക്കു്". ഒരായിരം മിന്നൽപ്പിണരുകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ കടന്നുപോയി. ഞാൻ വെമ്പൽപൂണ്ടു ചോദിച്ചു "വാർഡനറിഞ്ഞാൽ". "ഹോ ഒരു സത്യവാദി:" കൂട്ടുകാരൻ പിറുപിറുത്തു.

ഞാൻ ആ വാക്കുകൾക്കടിമയായി. മന്ദം ബുഷ്ക്കോട്ടിട്ട് പൗഡറും പൂശി, ഒരു രണ്ടുരൂപയുമെടുത്തു്, മെല്ലേനടന്നു. എന്റെ ഹൃദയം പിറുപിറുത്തിരുന്നു. "വാർഡനറിഞ്ഞാൽ''....എന്നു്.

അങ്ങിനെ ആദ്യമായി ഞാൻ സ്വമനസ്സാ സിനിമയ്ക്കുപോയി. രണ്ടാമതുപോയപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയം പിറുപിറുത്തിരുന്നു, 'വർഡനറിഞ്ഞാൽ'...........

അങ്ങിനെ അങ്ങിനേ രണ്ടല്ല മൂന്നല്ല പല സിനിമകളും ഞാൻ കണ്ടു പക്ഷേ അപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം പിറുപിറുത്തിരുന്നു് "ഓ വാർഡനറിഞ്ഞാൽ സാരമില്ല" അങ്ങിനേ എന്റെ ഭയം കാലത്തിന്റെ തികവിൽ മാഞ്ഞു മറഞ്ഞുപോയി.

ഇപ്പോൾ ഞാൻ പുരോഗമിച്ചു. വാർഡനറിയാതെ സെക്കന്റ് ഷോയ്ക്കും ഹോസ്റ്റലിൽനിന്നു ചാടിത്തുടങ്ങി. എങ്കിലും എനിക്ക് വിശ്വാസമായിരുന്നു "പിടിച്ചാലും സാരമില്ല, ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സുണ്ടല്ലോ അതുകൊണ്ടു ഡിററയിൻ ചെയ്യില്ല" എന്നു്.

അങ്ങിനെ ഞാൻ പുരോഗമിച്ചു. ഫസ്റ്റ്ടേം പരീക്ഷയുംകഴിഞ്ഞു. വീട്ടുകാർ, അക്ഷമരായി, എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ വീട്ടിൽ എത്തി 'ഓ' മൂന്നു പാർട്ടും ഇങ്ങിളകിപ്പോരും'' ഞാനപ്പച്ചനോടുപറഞ്ഞു,

പ്രോഗ്രസ്സ് കാർഡുവന്നു. ഞാൻ തനിഅടിച്ചു. എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു പാർട്ടുമില്ലായിരുന്നു. ഞാനത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സ് കിട്ടിയ എനിക്ക് ഒരു വിഷയത്തിൽപ്പോലും ജയം കിട്ടിയില്ലല്ലോ എന്നു്. ഞാൻ അമ്പരന്നു. വീട്ടുകാർ സഹതപിച്ചു. സഹപ്രവർത്തകർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

രണ്ടാമത്തെ ടേമും തുടങ്ങി. ഇപ്പോഴായപ്പോൾ ഞാനൊരു ചെറിയ പ്രമാണിയായിത്തുടങ്ങി. ഹോസ്റ്റലിലെ സിക്രട്ടറിയും ഒരു പൊതുകാര്യപ്രസക്തനുമാണ് ഞാനിന്നു്.

ദിവസങ്ങൾ പാഞ്ഞകന്നു. ഞാനിപ്പോൾ കൂട്ടുകാരുമായി ദിവസേന പട്ടണങ്ങളിലേക്ക് ലാത്തിത്തുടങ്ങി. ആദ്യമായി മെല്ലെ കള്ളുഷാപ്പിലേക്ക് കാലുവെച്ചു. പിന്നീടു ഭയമില്ലാതെ കയറിയിറങ്ങി. ഇന്നു് ഞാനൊരൊന്നാംതരം പ്രമാണിയാണ്.

* * *

ടേമുകൾ ഓരോന്നായി അടന്നു. പരീക്ഷ നാലും കടന്നു. ഞാനെല്ലാററിലും തനി അടിച്ചു. എന്നുവെച്ചാൽ പരാജിതനായി. വീട്ടുകാർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഞാനിത്രയ്ക്കു മോശമായോന്നു്. അപ്പച്ചന്റെ വിശ്വാസം, എന്നും ഞാൻ കൃതകൃത്യനായി കർത്തവ്യനിർവ്വഹണം നടത്തുന്നുണ്ടെന്നായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അമ്മച്ചി എനിക്കയച്ചുതന്ന ഒരു കത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു.

"എന്റെ പൊന്നു മോനേ, നീയിക്കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു പരീക്ഷയ്ക്കും തോററുപോയില്ലേ! എന്റെ കുഞ്ഞതിൽ ഭയപ്പെടേണ്ടു. ഇനിയത്തെ സെലക്ഷൻ പരീക്ഷയിൽ മകൻ ജയിച്ചാൽ മതി. നല്ലമാർക്കു വാങ്ങിക്കണം. കഴിഞ്ഞുപോയ പരീക്ഷയ്ക്കു് കുഞ്ഞു നന്നായിട്ടു് പഠിച്ചിട്ടും തോററതിൽ വ്യസനിക്കേണ്ട. ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളു.''

എന്നു്,
സ്വന്തം അമ്മച്ചി.

അവസാനത്തെ ആ രണ്ടു വാക്കുകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തെ മുറിപ്പെടുത്തി. എന്റെ അന്തരംഗം

എന്നോട്ട പറഞ്ഞു നിൻെറ വാത്സല്യ മാതാക്കൾ ഇന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് നീ പഠിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണു്. ഇത്രയുംനാൾ നീ അവരെ വഞ്ചിച്ചു. ഇനിയതു സാദ്ധ്യമല്ല."

വാസ്തവത്തിൽ അപ്പച്ചൻ എനിക്കയച്ചതന്ന പണം പകുതിയിലധികവും..................എൻെറ ഹൃദയം വിങ്ങിപ്പൊട്ടി. കണ്ണുനീരായി അവ പുറത്തുവന്നു.

സെലക്ഷനു രണ്ടാഴ്ചയുണ്ട്. എൻെറമുമ്പിൽ നോട്ടെഴുതിത്തീന്ന ബുക്കുകൾ അഞ്ചെട്ടെണ്ണം നിവന്നുകിടക്കുന്നു. എല്ലാംകൂടി ആകെ എനിക്കൊരു പുകച്ചിൽ.

ഞാൻ പഠിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാലാവതും അതിന്നപ്പുറവും ഞാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ അവയൊന്നും തന്നെ അവസാനിച്ചില്ല. നിരാശയും അരിശവും ഒന്നിച്ചെന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി. ഞാൻ വിറച്ചുപോയി.

പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. എൻെറ പൊന്നു മാതാക്കളെ ആദ്യം കരയിച്ച ഒരു രംഗമായിരുന്നു അതു്. 3000 രൂപയും രണ്ടു കൊല്ലവും നശിച്ചു. മകനെ ഡീറെയിൻചെയ്തു. അവരതെങ്ങിനെ സഹിക്കും. അമ്മ എന്നോട്ട കണ്ണീരടത്തിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു. മകൻ ഒന്നും പഠിച്ചില്ലായിരുന്നോ. വിമ്മിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞു "ഇല്ല!..................."

അതെ ഞാനാലോചിച്ചുനോക്കി. ഞാൻ ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സിൽ പാസ്സായി മോഹനദിനങ്ങളിലൂടെ തപ്പിത്തുഴഞ്ഞു പോയിരുന്ന അന്നും, ഡീറെയിൻചെയ്യപ്പെട്ട് ദുഃഖസാഗരത്തിൽക്കിടന്നുഴലുന്ന ഇന്നും.

എൻെറ ശരീരം തളന്നു. എൻെറ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ അദ്ധ്യായങ്ങളും മൂകനായിരുന്നുകൊണ്ടു് ഞാൻ മറിച്ചുവിട്ടു. അതു് എൻെറ ചൂടുകണങ്ങൾകൊണ്ടു നനഞ്ഞു. അങ്ങനെ, അങ്ങനെ, കണ്ണീർകൊണ്ടു നനഞ്ഞ അദ്ധ്യായങ്ങൾ എൻെറ മുമ്പിൽക്കിടന്നെന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി.

ഉറങ്ങുമ്പോഴും ഉണരുമ്പോഴും എൻെറ ഏക ചിന്ത "ഡീറെയ്ൻഷനെ"പ്പററിയായിരുന്നു.

ദിവസങ്ങൾ ഒന്നിന്നു് പിറകേ ഒന്നായി മാഞ്ഞുമറഞ്ഞു. കോളേജു വീണ്ടും തുടന്നു. ഞാൻ ഹോസ്റ്റലിൽ വന്നു. സഹപാഠികൾ എന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി മൂകമായ ഭാഷയിൽ എന്നെ പരിഹസിച്ചു. "ഡീറെയിൻ ചെയ്യപ്പെട്ട ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സുകാരൻ." ഞാൻ ഇളിഭ്യനായി.

ഞാൻ പുറത്തേക്കുള്ള സഞ്ചാരമൊക്കെ നിറുത്തിത്തുടങ്ങി. എനിക്കു് അയച്ചുതന്നിരുന്ന രൂപയൊക്കെ മിച്ചം വന്നുതുടങ്ങി. പുറത്തേക്കു് കാണാതിരുന്ന എനിക്കിപ്പോൾ ഒരു പുതിയ പേരു് സിദ്ധിച്ചു 'ത്രൂ ഔട്ടു്' 'Throughout' ഏതായാലും ദിനങ്ങൾ നീങ്ങി. പരീക്ഷ അടുത്തു. അതേ പബ്ളിക്കു് പരീക്ഷ.

പരീക്ഷക്കുമുമ്പേ ഡീറെറൻഷനിൽപ്പെട്ട ഞാൻ ഹോസ്റ്റൽ വിട്ടു. എൻെറ പുതിയ പേരിനെ അത്ഥവത്താക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നിട്ടും. അങ്ങനെ മാസങ്ങൾ അഞ്ചാറു നീങ്ങിയതോടെ സെപ്റ്റംബർ മാസവും വന്നുചേന്നു. സെപ്റ്റംബർ 17–ാം തീയതി തുടങ്ങിയ പരീക്ഷയിൽ ഞാനും ചേന്നു.

പരീക്ഷയുടെ ദിവസങ്ങളും കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽ എത്തിയ ഞാൻ സുഖമായിക്കഴിച്ചുകൂട്ടുകയാണു്.

ഫലം പുറത്താകാറായി. ഇത്തവണ തോററാൽ!!........ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യമായിരുന്നു അതു്. എങ്കിലും ഞാൻ കാത്തിരുന്നു. ഫലം പുറത്തായി. ഞാൻ ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സിൽ പാസ്സായി. എൻെറ കണ്ണിൽനിന്നു രണ്ടു ചൂടുകണങ്ങളടന്നുവീണു.

H. E. Valerian Cardinal Gracias and H. E. N. T. Cardinal Gilroy,
Deeply absorbed... Standing Rev. Frs. Maximin, Marcel and Papias C. D.

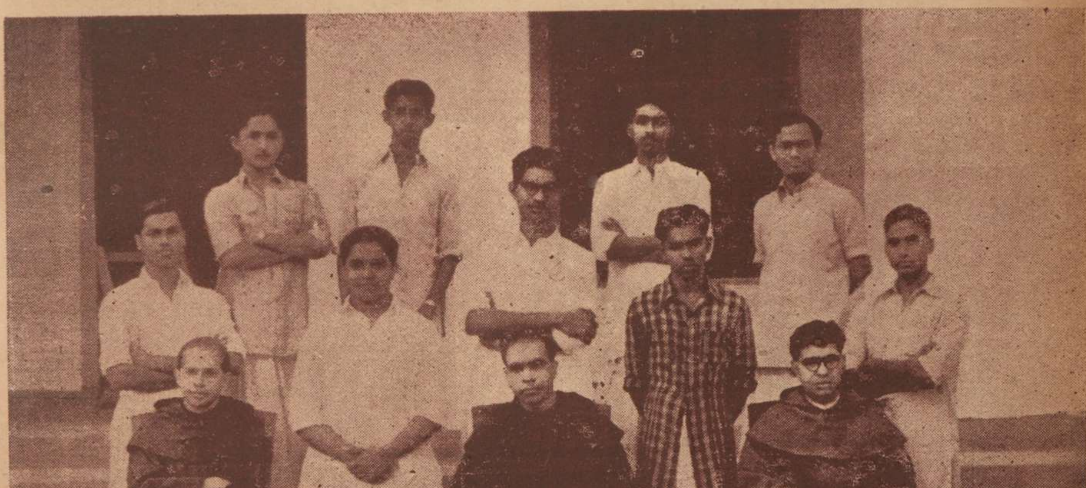

THE SODALITY CABINET

Rev. Fr. Principal, C. K. John, V. Rev. Fr. Prior, P. T. Thomas, Rev. Fr. Marcel, O. Verghese, K. P. John, K. P. Thomas. Thomas Kadavan, Dominic Thomas, T. M. Francis, C. T. John.

YOUNG MEN FULL OF ZEAL AND ENTHUSIASM

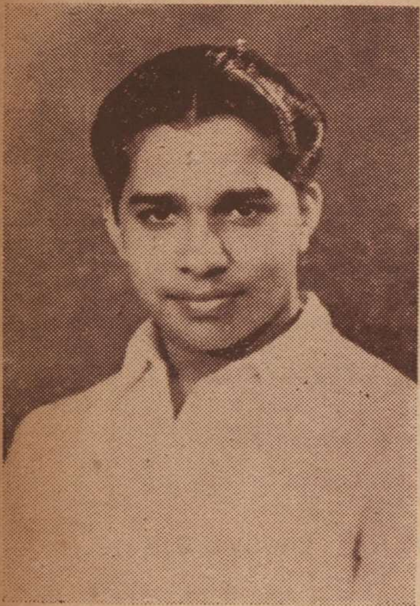

C. K. John IV B. A.
Prefect.

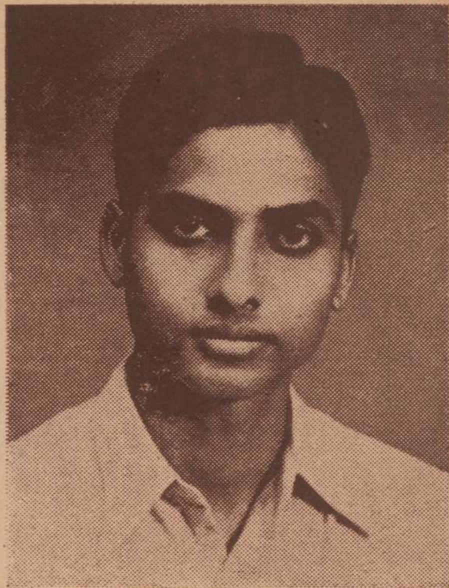

K. P. Thomas IV B. A.
Vice Prefect.

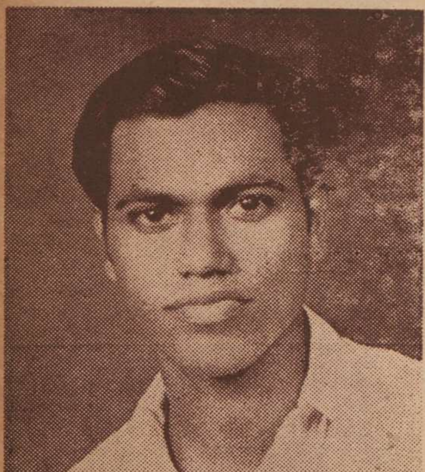

O. Verghese IV B. A.
Editor.

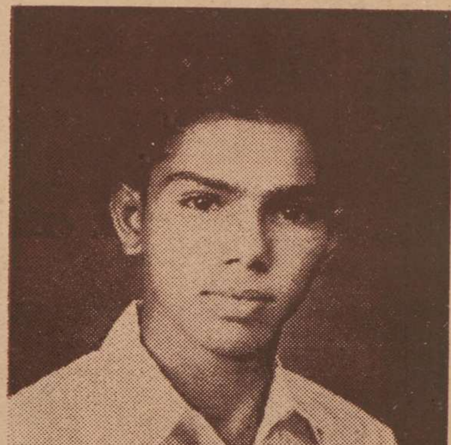

P. T. Thomas II U. C.
Secretary.

മനുഷ്യത്വം മാതൃത്വത്തിലൂടെ

(ജോസഫ് ഗ്രിഗരി, മൂക്കന്നൂർ)

മനുഷ്യന്റെ വികാരങ്ങൾക്കും വിനോദങ്ങൾക്കും മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ ലാളന കലർന്ന കുളിർകാററാണ് പുളകമണിയിക്കുന്നത്. മാതൃത്വത്തിന്റെ അമൃതമൊഴികളാണ് പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന്റെ ചെഞ്ചുണ്ടുകളിൽ ഊറിനില്ക്കുന്ന പുഞ്ചിരിക്കു നിദാനം. അമ്മ! ആ രണ്ടക്ഷരത്തിന്റെ

അർത്ഥഗാംഭീര്യം ജനനത്തിന്റെ മലർകാട്ടുതൊട്ട് ജീവിതസായാഹ്നത്തിന്റെ ശ്മശാനംവരെ മാററൊലിക്കൊള്ളാത്ത ഹൃദയമില്ലതന്നെ. മനുഷ്യരാശിയുടെ സമുദ്ധാരണവും സജീവമായ പുരോഗതിയും 'അമ്മ'യുടെ സ്മരണകളിലൂടെ മനുഷ്യനിൽ ഉത്തേജനജനകമായി പൂർവ്വോപരി സ്ഥിരപ്പെട്ടുകയാണ്. മാതൃത്വവും മനുഷ്യത്വവും സാംസ്കാരികജീവിതത്തിന്റെ വിവിധതുറകളിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്ന രണ്ടഭേദ്യമൂല്യങ്ങളത്രേ!

ഇന്നത്തെ ദുഷിച്ച സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കു വിരാമമിടുവാൻ ആ സ്നേഹസംഗീതം നമുക്ക് പ്രചോദകമാണ്. വർഗ്ഗചിന്തകൾക്കതീതമായ മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്ന സ്പന്ദനമാണ് ഭാവിയിലെ സ്നേഹസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കാഹളധ്വനി. മരണത്തിന്റെ മണിയറവരേയും മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെയും സദ്ഭാവനയുടേയും കൈത്തിരി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും, മാതൃവാത്സല്യത്തിന്റെ പ്രഭാപൂരമല്ലാതെ മറെറന്താണ്?

മൃത്യുവിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ജനനം രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതു അമ്മയുടെ ഉദരത്തിലാണെങ്കിൽ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മൂലചിന്തകൾക്ക് പ്രാരംഭമിടുന്നതു് മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ സ്നേഹസ്പന്ദനങ്ങളിലാണ്. സ്നേഹം ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ആ ഹൃദയാരാമത്തിലാണ് മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സുന്ദരസൂനങ്ങൾ വിടർന്നു വിലസുന്നതു്. സാംസ്കാരികമൂല്യങ്ങൾക്കും പാവനമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും ആ ബന്ധം വിലകല്പിക്കുന്നു. മാതൃത്വവും മനുഷ്യത്വവും തമ്മിലുള്ള അനവദ്യമായ അഭേദ്യതക്കു കാരണമെന്താണ്? സ്നേഹം! സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭം മുതൽ സ്നേഹത്തിന്റെ സംഭവപരമ്പരകൾ ചരിത്രത്തിന്റെ വശങ്ങളിൽ ലേഖിതമായിട്ടുണ്ട്.

ശാരീരികമായ മാതൃപുത്രബന്ധത്തിന്നപ്പുറം സ്നേഹസഞ്ജീവിയായ ഒരാദ്ധ്യാത്മികചിന്താസരണി, കാൽവരിയിലെ കഠിന യാതനകൾക്കിടയിൽ മനുഷ്യവംശത്തിനു സംസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. ആ തിരുമൊഴികൾ പഴമയുടെ പട്ടടയിൽ അവസാനിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. "ഇതാ നിന്റെ അമ്മ." അന്ത്യതലമുറവരെയുള്ള എല്ലാ ബുദ്ധിജീവികളേയും പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ട് ആ ശിഷ്യസത്തമൻ നിശ്ശബ്ദമായി അതേററുപറഞ്ഞു. വിസ്മരണയിൽ അമർന്നുപോകാത്ത ആ സംഭവത്തിന്റെ ശീതളസ്മരണയിലാണ് നാമിന്നു വളരുന്നതും നാളെ വളരേണ്ടതും.

അക്രമത്തിന്റെ ചുടുചോരയിൽ നീന്തിത്തുടിച്ചു ആശ്വാസമില്ലാതെ വീർപ്പുമുട്ടുന്ന ഓമൽസന്താനങ്ങളെ, ശാന്തിയുടെ നൗകയുമായ് വന്നു കരകേററുവാൻ ആ മാതൃഹൃദയം ഇതിനകം എത്രയെത്ര സാഹസങ്ങൾ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. അന്ധകാരവും പ്രകാശവും തമ്മിൽ അങ്ങേ അററം വാശിയോടെ അടരാടുവാൻ ആവേശം കൊള്ളുന്ന ഇന്നത്തെ വിപൽസന്ധിയിൽ നാം എന്തു ചെയ്യണം? ആപൽസന്ധിയിൽ അമ്മയുടെ കരവല്ലികളിൽ പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾ അഭയംതേടുക സാധാരണമാണെങ്കിൽ, നാരകീയയുദ്ധത്തിന്റെ

നീർച്ചുഴിയിൽ അടിപതറാതെ പൊരുതുവാൻ ആവശ്യമായ ഉത്തേജനം ആ തൃച്ചേവടികളിൽ മാത്രമേ നമുക്കു കാണുവാൻ കഴികയുള്ളു.

കാൽവരിയിലെ ത്യാഗവേദിയിലാണ് മഹത്തരമായ ആ ആദ്ധ്യാത്മികബന്ധം സമാരംഭിച്ചതു്. നിരർത്ഥകമായ ഈ ജീവിതാർഭാടങ്ങൾക്കപ്പുറം മംഗളഹാരിണിയായ ഒരു ശാശ്വതവസന്തം നമ്മെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അക്രമത്തിൻേറയും, അനീതിയുടേയും ശബ്ദഘോഷങ്ങളിൽ സത്യത്തിനും നീതിക്കും അതർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം നാം നല്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ആ വസന്താരാമം പരസ്പരവിരുദ്ധമായ മരുഭൂമിയായി രൂപാന്തരപ്പെടും. ആദ്ധ്യാത്മികമൂല്യങ്ങളുടെ ചുടലക്കാടു സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അവിശ്രമം അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ഒരു ജനതതി ഇന്നു ലോകത്തിൽ വളർന്നുവരികയാണ്. ചക്രവാളാന്തരേണ മാറെറാലികൊള്ളുന്ന ഇന്നത്തെ അരാജകത്വത്തിനു കാരണം ആന്തരിക പ്രേരണയോടുള്ള അമർഷമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല.

വെണ്മയുടെ വെള്ളിമേഘങ്ങളായി വിരാജിക്കേണ്ട ആത്മാവ് പാപത്തിൻെറ കാർമേഘപടലങ്ങളിൽ ബീഭത്സത നിറഞ്ഞ രൂപംപ്രാപിക്കുകയാണ്. ഈ നിലക്കു മാററം വരുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്നേഹത്തിൻെറ നിർവ്വചനം തികച്ചും വൈരുദ്ധ്യമുള്ള മറെറാന്നായി മാറുകതന്നെ ചെയ്യും. മാതൃസ്നേഹം നമ്മുടെ ചുടുചോരയിൽ അലിഞ്ഞുചേരുമെങ്കിൽ മാത്രമേ സജീവത്വമുള്ള വിശ്വാസവും ഉന്മേഷപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനശക്തിയും നമുക്കു ലഭിക്കയുള്ളു. ആ സ്നേഹത്തിൻെറ ഗാംഭീര്യം ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ അതു സാദ്ധ്യമാകു.

ആധുനികലോകം അന്ധകാരവും പ്രകാശവും നിറഞ്ഞ രണ്ടു പാതകളിലൂടെ ഗമിക്കുകയാണ്. അഭിപ്രായഭിന്നതകളും ആദർശവൈരുദ്ധ്യങ്ങളും അനുനിമിഷം സംജാതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇടറുന്ന പാദങ്ങളും തുടിക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങളുമായി നാം മുന്നേറുകയാണ്. ആ പാദവിന്യാസം പരിശുദ്ധവും ഹൃദയചലനം നിഷ്കളങ്കവുമായിരിക്കുമെങ്കിൽ 'അമ്മ'യുടെ കരവലയത്തിൽ നമുക്കു സുരക്ഷിതരാകാം.

ഒരു നല്ല നാളയെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന ഉന്നതമായ മനുഷ്യൻെറ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ, മാതൃത്വത്തിൻെറ നിഷ്കപടമായ സ്നേഹം അലിഞ്ഞുചേരുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിനർത്ഥമില്ല; ആ ഭാവന സംഭവത്തിലേക്കു പകരുക സാദ്ധ്യമല്ല. പരിശുദ്ധമായ ഉദ്ദേശത്തിൻെറ പാറക്കെട്ടിലായിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ സേവനസന്നദ്ധതയുടെ നീരുറവ. മനുഷ്യത്വവും മാതൃത്വവും തമ്മിൽ വെട്ടിമുറിക്കുവാൻ വഹിയാത്ത, ആദ്ധ്യാത്മികവും അലൗകികവുമായ, ആ സ്നേഹസുദൃഢബന്ധത്തിൻെറ പാവന സാമ്രാജ്യത്തിൽ മാത്രമേ ഒരു നല്ല വ്യവസ്ഥിതി മുളയെടുക്കുകയുള്ളു. കാപട്യത്തിൻെറ കാകോളം കലരാത്ത ആ മാതൃത്വത്തിലൂടെ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യത്വം ഉടലെടുക്കുവാൻ പോകുന്നുള്ളു.

(33-ാം പേജ് തുടർച്ച)

ന്യമായിട്ടുണ്ട്. സൽപാന്ഥാവിൽനിന്നകന്ന് "തോന്ന്യാസ ജീവിതം" നയിക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന അംഗങ്ങളുടെ കാര്യം മുൻപറഞ്ഞ പ്രസ്താവനയ്ക്കു് ഒരു തരത്തിലും ബാധകമല്ലെന്നു ധരിക്കണം.

കശപിശ

ഒഴുക്കൻമട്ടിൽപ്പറഞ്ഞാൽ ധനനഷ്ടം, അസന്മാർഗ്ഗികത്വം, ചക്കാത്തുപണികൾക്കുള്ള വാസന തുടങ്ങി നൂറനൂറായിരം കുററങ്ങളും കുറവുകളും ഹോസ്റ്റൽ ലൈഫിനെതിരായി, കോർട്ടിൽ ഹാജരാക്കുവാൻ കഴിയും. അത്തരം ബാലിശമായ സംഗതികളെപ്പററി പരാമർശിക്കുകതന്നെ നമ്മുടെ നിലയ്ക്കു ചേരാത്തതാണ്.

അന്ത്യം-ഉരുണ്ട കല്ല്

കൂർത്തകല്ല് നിരന്തരമായ ജലപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടു് ഒഴുകിയൊഴുകി മിനുങ്ങുന്നു. തദ്വൈവിവൈകൃതം പൂണ്ട വ്യക്തിത്വങ്ങൾ സാമൂഹ്യജീവിതക്രമത്തിൻെറ പരിണതഫലമായി "അന്തസ്സുള്ള മനുഷ്യ"രുടെ സമുദായമായി ഭവിക്കുന്നു.... കർമ്മകുശലരായ നാളെയിലെ സന്താനങ്ങളെ കായികവും മാനസികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ തുറകളിൽ വിദഗ്ദ്ധമായി പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന വന്ദ്യരായ ഹോസ്റ്റലിടങ്ങൾക്ക് നാം ഇത്തരുണത്തിൽ ഭാവുകം നേരുക!

(പകർപ്പവകാശം രചയിതാവിനു്)

വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലെ
സൊഡാലിററി റിപ്പോർട്ടുകൾ

S. H. ഹൈസ്കൂൾ ബോർഡിംഗ് സൊഡാലിററി, തേവര.

സ്ഥാപനവർഷം—1932

ഈ വർഷത്തെ ഭാരവാഹികൾ

പ്രീഫെക്ട്– ശ്രീ. പീററർ ജെ. മാപ്പിളശ്ശേരി
സെക്രട്ടറി– കുരുവിള എ. കള്ളിവയലിൽ
അസി. സെക്രട്ടറി– ദേവസ്യാ കെ. ജെ.

കമ്മററി അംഗങ്ങൾ

മെ. ററി. പി. തോമസ്. എം. വി. പാപ്പു, എം. എം. ഫിലിപ്പ്, എം. പി. പോൾ, കെ. എം. തോമസ്, എൻ. എസ്. ജോസഫ്. ററി. വി. അവരാച്ചൻ.

യോഗങ്ങൾ കൂടുന്നതും ഒപ്പീസ് നടത്തുന്നതും മിക്കവാറും ഞായറാഴ്ച ദിവസംതന്നെയാണ്. ഈ വർഷം ആറു മീററിംഗുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആധുനികലോകത്തെ നാശഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസം തുടങ്ങി, ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ അവശ്യം അറിയുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിരിക്കേണ്ട വിവിധ വിഷയങ്ങളായിരുന്നു സാധാരണ യോഗങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ. കൂടാതെ ഈ വർഷം ഒരു "മ്യൂസിക് ക്ലബ്ബ്" ബ. ലെയോൺസച്ചൻ ഉൽഘാടനം ചെയ്തു.

മിഷ്യൻ ലീഗിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ട ലേലത്തിൽ ഞങ്ങൾ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും ഗണ്യമായൊരു തുക മിഷ്യന് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തേവര കോളേജ് സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് സൊസൈററിക്കും ഞങ്ങളാൽ കഴിവതും സഹായം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ സഖ്യതാ വല്ലിയിൽ മൊട്ടിട്ടു വികസിച്ചിട്ടുള്ള പല മോഹനകുസുമങ്ങളും ഇന്ന് ഇന്ത്യയുടെ വിവിധരംഗങ്ങളിലായി മിഷ്യൻസേവനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് അഭിമാന ജനകമാണ്.

സഖ്യതയുടെ ഇരുപത്തിഒന്നാമത്തെ വാർഷിക സമ്മേളനം 1953 ഫെബ്രുവരി 2–ാംതീയതി റവ. ഫാ. ഹില്ലാരിയൻ സി. ഡി. എം. ഏ. യുടെ മഹനീയാദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തുകയുണ്ടായി. തദവസരത്തിൽ ശ്രീമാൻ കെ. എം. ജോസഫ് B. A. B. L. ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു.

ഈയവസരത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ഡയറക്ടരായ പെ. ബ. ഷാബോർ (പ്രിയോർ) അച്ചനോട് ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. കൂടാതെ റവ. ഫാ. ബെരാർദ് T. O, C. D. അവർകളോടും, റവ. ഫാ. പപ്പിയാസ് C. D. B. A. L. T. അവർകളോടും, ഞങ്ങളുടെ ആത്മാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവരോടും ഞങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും, ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകിയായ പ. കന്യകമറിയത്തിൻെറ പാദപത്മങ്ങളിൽ ഞങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്ക ഹൃദയങ്ങളെ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഈ റിപ്പോർട്ട് ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സെക്രട്ടറി
കുരുവിള എ. കള്ളിവയലിൽ

സെൻറ് മേരീസ് ചർച്ച് ചെറുവള്ളി

സ്ഥാപനവർഷം—1948
സ്ഥാപകൻ—റവ. ഫാ. ജോസഫ് കരിക്കാട്ട്.

ഈ വർഷത്തെ പ്രവർത്തകർ

ഡയറക്ടർ– റവ. ഫാ. ഗീവർഗ്ഗീസ്, കോയിപ്പള്ളി.
പ്രീഫെക്ട്– ഈ. ഏ. തോമസ്.
സെക്രട്ടറിമാർ:– കെ. വി. ആൻറണി.
ഈ. ഏ. ത്രേസ്യാമ്മ.

ഇപ്പോൾ ആകെ 120 അംഗങ്ങളുള്ളതിൽ 50 ആൺകുട്ടികളും, 70 പെൺകുട്ടികളുമാണ്. സാ

ധാരണ പ്രവത്തനങ്ങൾക്ക പുറമെ സാധുസഹാ യം, ദീനശുശ്രൂഷ, അജ്ഞാനികൾക്ക് സഭയെ പ്പററിയുള്ള അറിവുകൊടുക്കുക, ദുർമ്മാർഗ്ഗികളെ ഉപദേശിക്കുക, കുട്ടികളെ വേദപാഠം പഠിപ്പി ക്കുക—ഇവ അംഗങ്ങൾ നിവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. മി ഷ്യനുവേണ്ടി ഒരു നല്ലതുക ആണ്ടുതോറും അയ ച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ആൺകുട്ടികളിൽ ചിലർ അൾത്താര ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നു.

കടുത്തുരുത്തി താഴത്തുപള്ളി
കടുത്തുരുത്തി,

സ്ഥാപനവഷം—1946

ഡയറക്ടർ- റവ. ഫാ. മാത്യു ചൂരക്കാട്ട്.

പ്രീഫെക്ട്- ശ്രീ തോമസ് കുര്യൻ, കയ്യാലയ്ക്കൽ.

ഇവിടെ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന സൊഡാലി ററിയിൽ ഇപ്പോൾ 60-ൽ പരം ആൺകുട്ടിക ളും, 80-ൽ പരം പെൺകുട്ടികളുമുണ്ട്. ശനിയാ ഴ്ചതോറുമുള്ള ഒഫീസിനും സാധാരണ യോഗ ത്തിനും പുറമെ മാതാവിൻെറ പ്രധാന തിരുനാ ളുകൾ സാഘോഷം അംഗങ്ങൾ ഏകോപിച്ചു നടത്തിവരുന്നു. മറെറാരു പ്രവത്തനം ഇടവക യിൽ കത്തോലിക്കാ സാഹിത്യം പ്രചരിപ്പി ക്കുക എന്നതാണ്.

വല്ലാറ പുത്തൻപള്ളി, കുമരകം

സ്ഥാപനവഷം—1950

സ്ഥാപകൻ—റവ. ഫാ. ജേക്കബ് മുടക്കാലിൽ

ഡയറക്ടർ—റവ. ഫാ, മാത്യു ചൊള്ളംപേൽ.

ഇവിടെ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന സൊഡാലി ററിയിൽ 71 ആൺകുട്ടികളും, 72 പെൺകുട്ടിക ളും അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. മാതാവിൻെറ പ്രധാ നതിരുനാളുകൾ ആഘോഷമായി കൊണ്ടാടുന്നു. സൊഡാലിററി ഒപ്പീസ്, ഉപദേശം, സാധാര ണ യോഗങ്ങൾ ഇവ മുറയ്ക്കു നടത്തിവരുന്നു.

സെക്രട്ടറി
കെ. സി. എബ്രഹാം.

സെൻറ് തെരേസാസ് ലാററിൻ ചച്ച്
നാട്ടകം, പള്ളം

സ്ഥാപനവർഷം—1951

ഡയറക്ടർ—റവ. ഫാ. എഫ്. എക്സ്. ഡി. അരൗജ്

ആകെയുള്ള 21 അംഗങ്ങളിൽ 6 ആൺകുട്ടി കളും, 15 പെൺകുട്ടികളുമാണുള്ളത്. പ്രഥമവാ ർഷികം 18-1-53-ൽ റവ. ഫാ. ജോർജ്ജ് മന യ്ക്കലിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സാഘോഷം കൊ ണ്ടാടുകയുണ്ടായി.

തിരുഹൃദയപ്പള്ളി, ചെങ്കൽ, വാഴൂർ

സ്ഥാപനവർഷം—1952

സ്ഥാപകൻ—റവ. ഫാ. ജോസഫ് കരീക്കാട്ട്. (ഡയറക്ടർ)

പ്രീഫെക്ടർമാർ:-കെ. ഒ. മാത്യു, സി. കെ. ത്രേസ്യാമ്മ

വൈസ് പ്രീഫെക്ടർമാർ:- സി. കെ. ആൻറ ണി, എം. ഒ. ത്രേസ്യാമ്മ.

സെക്രട്ടറിമാർ:- സി. പി. തോമാസ്, എം. എം. അന്നമ്മ.

ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളുംകൂടി 184 പേ ർ അംഗങ്ങളായി ഉണ്ട്. ഇതിനകം 11 സമ്മേ ളനങ്ങൾ നടത്തി. ദൈവജനനിയോടുള്ള ഭക്തി യിൽ അടിയുറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് അംഗങ്ങൾ പ ലതും പ്രവത്തിച്ചുവരുന്നു.

അന്തിക്കാട്ട്

സ്ഥലത്തെ മരിയസഖ്യത്തിൻെറ 4-ാംമത്തു വാർഷികം 1953 ജാനുവരി 11-ാംനു- റവ. ഫാ. ജേക്കബ് ചെമ്മണ്ണൂർ B. A. P. H. D. D. D. യുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽകൊണ്ടാടി. ശ്രീ മാൻ റാഫേൽ കെ. തോമസ്, B. A. L. T. യുടെ പ്രസംഗവും "ചുടുകണ്ണുനീർ" എന്ന നാട കവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഒല്ലൂർ

സ്ഥലം ഫൊറോനാപ്പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിതമാ യിരിക്കുന്ന മരിയസംഘം നാലുദശവത്സരത്തോ

ളും പഴക്കം ചെന്നതാണ്. 300-ൽപരം ബാലന്മാർ (ബാലികമാർക്കു വേറെയുണ്ട്) ഇതിൽ അംഗത്വം സ്വീകരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. സൊഡാലിററിയുടെ വകയായി ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥശാലയുണ്ട്. ഗായക സംഘങ്ങൾ, ആൾട്ടർബോയ്സ് എന്നിവരെല്ലാം ഈ സഖ്യത്തിലുള്ളവരാണ്.

ഡയറക്ടർ-റവ. ഫാ. ആൻറണി, വെള്ളാനിപ്പറമ്പിൽ.

പ്രീഫെക്ട്-ശ്രീമാൻ കെ. കെ. ജോൺ.

സെക്രട്ടറി-ജോസ് വി. എൻ.

സെൻറ് മേരീസ് ചർച്ച് ഞാറയ്ക്കൽ

സ്ഥാപനവർഷം—1925

ഈ സഖ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആകെ 120 അംഗങ്ങളുണ്ട്. സ്ഥിരാദ്ധ്യക്ഷൻ സ്ഥലം പള്ളിവികാരിയാണ്. പെൺകുട്ടികൾ ബ. കന്യാസ്ത്രീകളുടേയും, ആൺകുട്ടികൾ ബ. അസ്തേന്തിയച്ചൻെറയും നിയന്ത്രണത്തിലും, നേതൃത്വത്തിലുമാണ് പുരോഗമിക്കുന്നത്. സാധാരണമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പുറമെ കാര്യപ്രദമായ രീതിയിൽ മിഷ്യൻ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നുണ്ട്. സൊഡാലിററി വകയായി ഒരു വായനശാലയുമുണ്ട്.

സെക്രട്ടറിമാർ:—അഗസ്റ്റിൻ തോമസ്,
എം. പി. തങ്കം.

മുട്ടം.

സ്ഥാപനവർഷം—1929

സ്ഥാപകൻ-റവ. ഫാ. ഐസക്ക് പുത്തനങ്ങാടി.

ആകെയുള്ള 192 അംഗങ്ങളിൽ 130 പെൺകുട്ടികളും, 62 ആൺകുട്ടികളുമാണുള്ളത്. അംഗങ്ങൾ പല തുറകളിലായി പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥരായി വി. അലോഷ്യസിനേയും വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായേയുമാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മിഷ്യൻ പ്രവർത്തനം ഏററവും പ്രശംസാർഹമായവിധത്തിൽ നടത്തിപ്പോരുന്നു. സഖ്യത്തിൽനിന്നു കർത്താവിൻെറ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ ജോലിചെയ്യുവാൻ പോയിട്ടുള്ളവർ കുറവല്ല. അതിൽ 3 വൈദികരും, 6 ശെമ്മാശന്മാരും, 1 ബ്രദറും, 20-ഓളം കന്യാസ്ത്രീകളുമുൾപ്പെടുന്നു.

ഗാഗുൽത്താ ആശ്രമം ചമ്പക്കുളം

ഇവിടെ മരിയസഖ്യം ആരംഭിച്ചതു് 1952-ലാണ്. അംഗങ്ങളായി 94 ആൺകുട്ടികളും 80 പെൺകുട്ടികളുമുണ്ട്. മദ്ധ്യസ്ഥൻ വിശുദ്ധ ലൂയീസ് ഗൊൺസാഗായും, വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായുമാണ്. സാധാരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പുറമെ മിഷ്യൻ പ്രവർത്തനം, ലൈബ്രറി നടത്തുകളുവയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. ഈ ഒരു കൊല്ലത്തെ പ്രവർത്തന ഫലമായി കുട്ടികളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരുണർവ്വ സംജാതമാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഡയറക്ടർ- റവ. ഫാ. എപ്പിഫേനിയൂസ് സി. ഡി.

പ്രീഫെക്ട്-ശ്രീമാൻ സി. ജെ. ജോസഫ്.

FOR EVERYTHING IN

STATIONERY, TEXT BOOKs & PROVISIONS

LEELA STORES

BOOK-SELLERS & GENERAL MERCHANTS,

THEVARA — ERNAKULAM.

S. H. COLLEGE SODALITY

LIST OF MEMBERS (1952—'53)

John C K. *(Prefect)*
Thomas K. P. *(Vice Prefect)*
Thomas P. T. *(Secretary)*
Varghese Kuttipuram *(Editor)*

Hostel Representatives

Fernandez A. L.
Thomas Kadavan
John C. T.
John K. U.
Joseph K. P.
Dominic Thomas
Francis T. M.

IV B. A.

Jacob P. A.
John C. K.
Joseph K. F.
Joseph K. J.
Joseph M. V.
Joseph P. V.
Kuriakose P. T.
Mathai T. J.
Philip K. T.
Pius Joseph
Thomas K. P.
Ulahannan T. P.
Varghese M. R.
Varghese O. Kuttipuram.

IV B.Com.

Francis K. C.
George P. N.
Jacob Ponnezham
Joseph C. A.
Kuruvilla K. K.
Philip T. J.
Varghese L. V.

IV B.Sc.

Alexander N. J.
George K. J.
John M. O.
Joseph M. A.
Joseph M. M.
Mathew P. V.
Mathai K. U.
Paily K. A.
Itoop M. K.
Louis V. J.
Thomas E. J.
Thomas N. T.

III B. A.

Abraham M. K.
Abraham P. I.
Fernandez A. L.
George Thomas
Harold Fernandez
Jacob A. K.
Joseph P. L.
James P. K.
Joseph C. T.
Joseph T. V.
Joseph P. D.
John Marangoly
Kochu Paul K. J.
Kuruvilla P. M.
Lukose E. J.
Mani M. D.
Mathew M. D.
Mathew M. M.
Mathew A. Kappil
Mathew V. J.
Mathew P. P.
Peter P. M.
Sebastian K. S.
Sebastian Vettam
Thomas Kadavan
Varghese K. P.

III B.Com.

George M. V.
Jacob T. V.
John C. G.
Criac Thomas
Johnny M. J.
Joseph J. Kappan
Joseph P. C.
Mathew K. J.
Mathew N. K.
Mathew V. M.
Paul C. V.
Raphael M. T.
Cyriac C. Kallarackal
Sebastian C. C.

III B.Sc. (Chem.)

George J. Maliakal
Anthappan V. K.
Joseph P. A.
Jose Joseph K.
Kurian John V.
Mathew K. M.
Mathai K. P.
Paulose T. J.
Thomas M. K.
Thomas P. D.
Thomas K. V.
Varghese M. O.

III '.Sc. (Zoo)

Antony M. A.
Devasia E. V.
George Cletus V. J.
Joseph N. C.
Joseph P. V.
Mathai O.

Kuriakose T. X.
Francis J. Alappat

II U. C.

Abraham K. M.
Abraham V. Menacherry
Andrews C. V.
Antony M. V.
Antony P. A.
Albert J. Pinhero
Baby K. P.
Baby J. Pattam
Chacko P. J.
Chakkappan K. K.
Cyriac Puthumana
Cyriac V. I.
Devasia T. U.
Devasia M. L.
Emmanuel V. C.
George N. F.
Jacob N. J.
John C. K.
John C. M.
John C. T.
John E. J.
John K. K.
John M. T.
John P. A.
Johh A. U.
John Berchmans
Jose L. V.
Joseph C. V.
Joseph P. J.
Joseph K. P.
Joseph K. V.
Joseph M. M.
Joseph Mathew P.
Joseph P. Mammen
Joseph Tharakan
Joseph P. T.
Joseph C. M.
Joseph M. V.
Joseph Paul
Jose V. Sankoorickal
Joseph T. J.
Kochanthony M. M.
Kurian V. M.
Kurian M. C.
Kuriakose K. M.
Lukachan V. T.
Lukose P. K.
Mathew K. J.
Mathew C. M.
Mathunny P. K.
Ouseph K.
Paily P. I.
Paily P. M.
Paul J. Mampilly
Paul M. V.
Paul V. P.
Paul P. V.
Poulose C. C.
Philip P. J.
Porinchu T. V.
Punnoose P.
Sebastian M. S.
Sebastian V. E.
Sebastian K. S.
Sanny A. O.
Silva C. V.
Thomas J. Kalany
Thomas K. P.
Thomas K. T.
Thomas M. S.
Thomas C. J.
Thomas P. T.
Thomas K. C.
Ulahannan P. C.
Varkey E. T.
Varghese O.
Varghese K. O.
Varghese P. V.

I U. C.

Antony C. M.
Antony C. V.
Antony Jacob
Andrews K. S.
Anto Thomas
Augustine K. T.
Augustine M. K.
Chacko E.
Chacko K. C.
Chacko K. P.
Chandy P.
Chacko P. M.
Davis K. K.
Dominic Thomas K.
Ephrem T. V.
Francis C. P.
Francis T. M.
George K. I.
George George
George V. M.
George V. C.
George A.
Hormese K. V.
Ittoop V. K.
Job N. J.
John K. J.
John K. U.
Johny C. I.
Jose K. V.
Joseph P. V.
Joseph M. K.
Joseph T. K.
Joseph V. L.
Jose K. L.
Jose K. S.
Jose P. M.
Jose K. K.
Jose Chackola
Joseph Gregary V.
Jose C. M.
Jose A. N. T.
Joseph C. M.
Joseph K. M.
Joseph Mathew P.
Joseph P. J.
Joseph V. I.
Joseph E. K.
Joseph P. A.
Jose Thomas
Joseph A. J.
Joseph C. A.

Kora P. D.
Kuriakose K. O.
Mathew K. G.
Mathai A. V.
Mathew E. T.
Mathew P. M.
Mathai A. O.
Mathew K. J.
Mathew O. I.
Mathew M. J.
Mathew O. V.
Mathew P. K.
Noble F. S.
Ouseph E. A.
Ouseph A. O.
Paily M. A.
Paulose P. P.
Pappachan T. J.
Paul M. J.
Pauly T. L.
Paulose P. K.
Sebastian K. T.
Sebastian P. C.
Sebastian Zacharia
Thomas A. K.
Thomas G. P.
Thomas K. K.
Thomas K. M.
Thomas M. V.
Thomas N. K.
Thomas E. J.
Thomas K. T.
Thomas T. M.
Varghese A. M.
Varghese K. J.
Varghese T. L.
Varghese K. K.
Varghese E. J.
Varghese K. J.
Varghese K. J.
Varkey T. V.

FOR SANITARY FITTINGS

Please contact with

QUILON SANITARY & PLUMBING WORKS,

Contractors & Suppliers

QUILON.

Prop:— C. K. Thomas.

Printed and published by Rev. Fr. Marcel C.D.,M.A., at the Little Flower Press, Thevara, 1953.

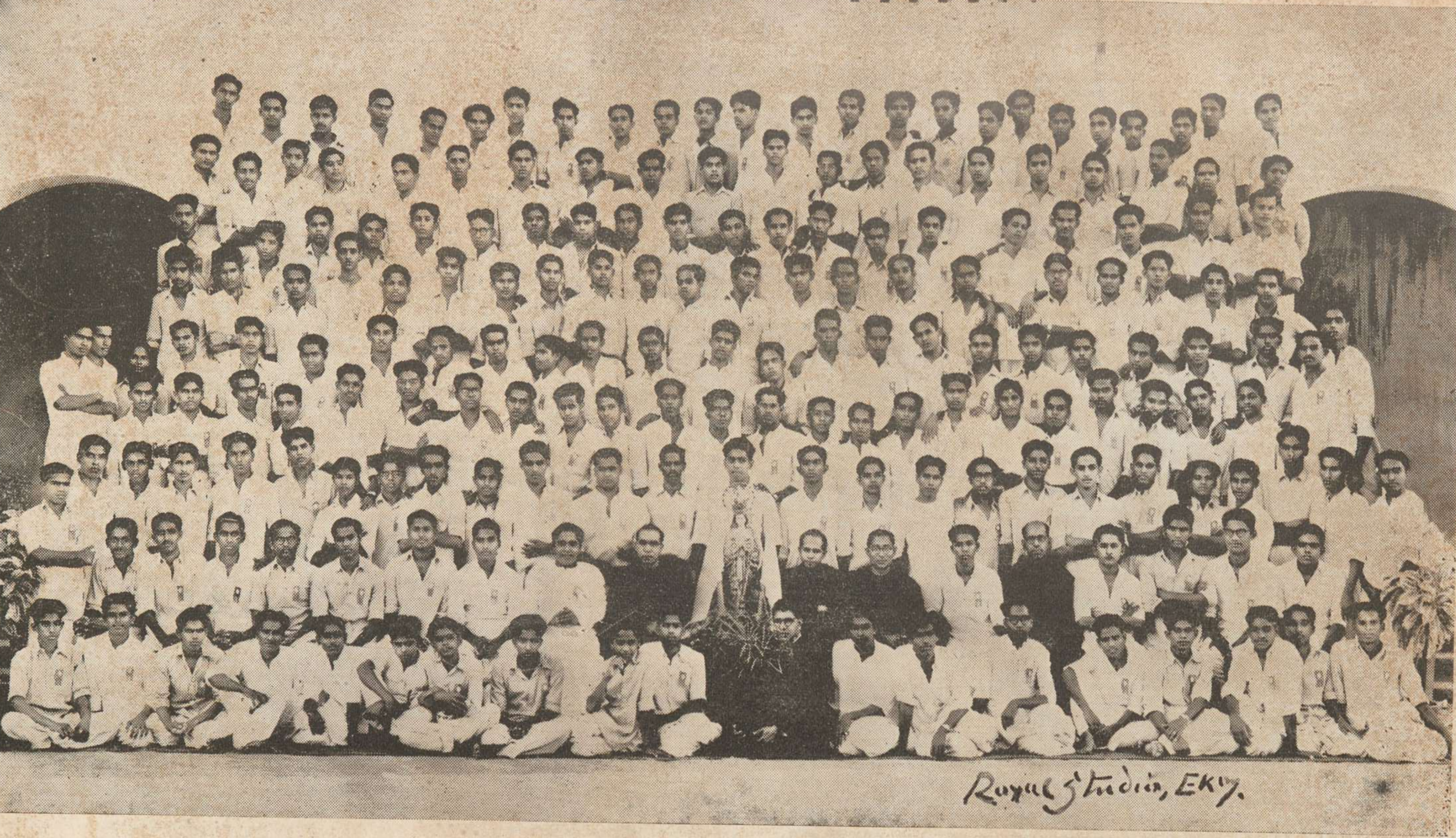

The Sodalists, S. H. College, Thevara 1952- 53

Keeping Pace
WITH
The March of Time

Chakolas
SILK HOUSE
TRICHUR ★ ERNAKULAM

Tri-colour Block at Deepika Process Studio,